

AERLIM

(een innerlijke dialoog ‘uit het niets’
als teken van eeuwig leven)

Nelly Maaskant

AERLIM

(een innerlijke dialoog 'uit het niets' als teken van
eeuwig leven)

website: www.aerlim.nl

foto's: Nelly Maaskant

Trefwoorden: spiritualiteit, esoterie

2011

herzien: maart 2016

Inhoud

	pagina
Voorwoord	5
Inleiding	7
deel I In dialoog met AERLIM	11
deel II De voorstelling ‘Toen was er tijd over’	67

Voorwoord

“Gebruik nu echt je verbeeldingskracht en stel je voor: je neemt het woord mee in een van je lichaamscellen....ik aarzel niet. Ik kruip met mijn aandacht steeds dieper in één lichaamscel en neem het woord mee. Steeds dieper, steeds kleiner, ik zie de celkern, de atomen, de kleinste deeltjes. Des te dieper ik ga, des te meer beweging komt er...ik voel de trillingen in de kern van de cel...ik tril gemakkelijk mee en ik voel de doorgang van vaste materie naar energie. Ik ben nu door de poort gegaan en ik kijk rond in een open ruimte.....”¹

Deze woorden gaven mij de ervaring van: daar ben ik dan, aangekomen in een open ruimte die ik maar al te goed her-innerde, in het Universum, de wereld van Licht, in het beginloze begin en het eindeloze einde. Het universum niet van de vaste materie, maar van levende energie, mijn scheppingsruimte, daar waar God IS. De God die gekend is als de creatieve energie van het Universum. Een smederij waar masculiene en feminiene energie als twee slangen elkaar verstrengelen in eenheid; omarmen in geestelijke eenheid. Een terugkeer in Adam die zowel man en vrouw was voor zijn Eva werd gemaakt.

De Duitse mysticus, Willigis Jäger, zegt: ‘Elk ogenblik wordt de wereld opnieuw geboren’². Hij doelt daarmee op een permanente herschepping die niet van buitenaf, maar van binnenuit wordt voltrokken; de evolutie van de zichzelf ontplooiende God in de mens.

¹ Nelly Maaskant; Toen was er tijd over.

² Willigis Jäger; Elke Golf Is de Zee.

In veel religieuze tradities wordt de oorsprong van de mens in het beeld van de ziel tot leven gebracht. Het universele beeld laat zien dat de menselijke ziel wordt ingewijd in de stoffelijke wereld en dat haar oorsprong is gelegen in het onvergankelijke rijk van het licht; het paleis van de ouders in het Oosten.³ Zo vertelt de scheppingsmythe van de mandeeërs waar de Prins de Ziel voorstelt en de ouders Koning en Koningin zijn. In dat rijk is alles vrede, er is rijkdom en weelde, er zijn geen verlangens; het is de open ruimte.

Ons brein is meesterlijk geconstrueerd om vanuit trillingen kleuren en klanken te scheppen, en meer dan dat. Achter dat brein echter bevindt zich de wereld van de Ziel, als voertuig van de Geest dat het voertuig is van de Monade, de goddelijke vonk in de mens.

Wat wij mensen voortbrengen, vindt zijn oorsprong in die goddelijke vonk die in elk mens aanwezig is. Elke juiste creatie in de stoffelijke wereld trilt met dat heilige dat in ons aanwezig is.

Dit boek van Nelly Maaskant is de optekening van de mystieke ervaring van het één zijn van vorm en leegte, het beleven van de eigen identiteit met de Eerste Werkelijkheid.

Het brengt mij bij de essentie van de antwoorden die Meester Jezus spreekt in antwoord op zijn leerlingen, zoals in het gnostisch Thomas evangelie opgetekend: “Zeg ons, hoe zal ons einde zijn?” Jezus zei: “Hebben jullie dan al het begin ontdekt, dat jullie naar het eind vragen. Want daar waar het begin is, zal het einde zijn”.⁴

³ Marcel Messing, De Laatste Zullen de Eersten Zijn.

⁴ Nag Hammadi, Evangelie van Thomas, Logion 18.

De essentie dat het brengt is de aanvaarding van het Nu. Het Nu waarin alles IS. Elk moment van het lezen van dit boek creëert een unieke betekenis.

Het is volwassen vrouwelijk omdat deze betekenis het Licht in de stilte van de ziel helder en bereikbaar maakt en je verder laat gaan aan de overkant van de oever.

Slechts enkelen onder de mensen gaan naar de andere oever; de rest van de mensheid rent alleen maar rond aan deze kant van de oever.⁵

Dit boek beveel ik van harte aan wanneer je op weg wilt zijn en op weg bent naar de wereld van Licht.

Mgr. Peter Baaij
Bisschop Vrije Katholieke Kerk

⁵ Dhammapada 85.

Inleiding

In mijn werk als adviseur en bezielingscoach staat dikwijls de vraag centraal: ‘Hoe houden we de spirit erin?’ Steeds weer samen op zoek naar de plek waar ‘leven’ zit. Waar mensen hun passie kunnen beleven. Ook toen ik ander werk ging doen, bleef deze vraag centraal staan: Waar zit het ‘leven’? En dan in de betekenis van oorspronkelijkheid, essentie en beweging. Steeds is er de vraag: ‘Waar lopen we met elkaar warm voor?’ ‘Waar zijn op dit moment de meeste verbindingen, waardoor het bijna vanzelf mag gaan, op de weg van de minste weerstand?’ Het is tegelijk meebewegen én sturing geven, op zoek naar het midden van de stroom. Als we dat optimaal doen, krijgen we er kennelijk heel veel energie van. Op dit punt aanbeland vind ik mezelf in diepe verwondering over de schoonheid van het leven. Ik voel me dan compleet Mens. Deze ervaring valt op geen enkele manier te analyseren. Het is tegelijk persoonlijk en universeel. Hier vallen de tegenstellingen weg. En laat niemand de magie er uit halen! Laat niemand het platwalsen met een naam! Ik merk bij mezelf een zekere strijdvaardigheid om dit te verdedigen. Meerdere keren ben ik met anderen heftig in discussie geraakt over psychologische modellen en concepten waar naar mijn idee het hart niet aanwezig was of er ‘vakkundig’ uit was gehaald. Waarom niet meteen in het centrale punt, de Zon, gaan staan en vandaaruit kijken naar de prachtige complexiteit van onze persoonlijkheid? Waarom de persoonlijkheid eerst afpellen als een ui, als ik de kern al ken? Waarom één kleur kiezen (‘doe het nu maar, het is maar een model!’) als ik de overweldigende glans ken van alle kleuren tezamen? De heftigheid waarmee ik reageer, kan gezien worden als onnodige verdediging. Als ik de prachtige beleving ken van het midden van de

stroom, dan heb ik toch ook de rust? Waarom zou ik dat moeten verdedigen of uitleggen? In essentie hoeft dat ook niet. Maar toch, ik wil het delen met anderen. En om dat te doen, voel ik me geroepen om iets te bestrijden, namelijk het standpunt dat we nog steeds eerst door ‘alles in onszelf’ heen moeten en duizend paden moeten bewandelen om de schoonheid van het leven te ervaren. Iedereen, die op zoek was en zegt ‘het’ te hebben gevonden, hoor ik achteraf zeggen: ‘Het was er altijd al’. Dus waarom zeggen we dat niet direct tegen elkaar? Het is er, in het midden van de stroom van het dagelijks leven. We kunnen elkaar herinneren aan de momenten van verwondering en moeiteloosheid. We kunnen elkaar aansporen om deze momenten heel te laten en het leven er niet uit te halen. We kunnen elkaar er toe uitnodigen: ‘Zie, hoe je in de Zon staat op elke plek!’ Het is de simpele boodschap van bekering en loslaten. Om mij heen zie ik mensen overtuigd zijn van het feit dat ‘we hiervoor een weg moeten gaan, daar naar toe’. Dat het moeite kost. Het standpunt ‘al het werk is gedaan’ roept dan veel weerstand op. Toch is dat precies waar het in dit boek over gaat: alle moeite is voor ‘niets’. Daarmee ontken ik niets van het leven, van al het menselijke, inclusief alles wat onmenselijk of bovenmenselijk lijkt. Integendeel. Het is een totale overgave aan dat alles. Als we er nu eens vanuit gaan dat het bewandelen van duizend paden genoeg is. We hebben het gedaan en nu zijn we hier. Dit hier ... genoeg stof voor een boek. Hoe kan ik vertellen dat het te maken heeft met ‘stil staan’ eerder dan met stilstand, dat het te maken heeft met ‘stil zijn’ eerder dan met ‘stil zitten’

(Je moet er iets in willen zien)

In het midden van de stroom weet ik geen antwoorden. In het dagelijks leven zijn er te weinig juiste vragen. Zoals Krishnamurti zei: 'Het gaat om de juiste vragen, vanuit het besef ik-weet-het-niet.' Daar is geen standpunt, 'alleen maar' ontroering.

Het lijkt flauw om een boek te beginnen met 'je moet er iets in willen zien'. Toch doe ik dat, omdat het de kern van het verhaal raakt. Op een bepaalde manier vraag ik van de lezer om in dit verhaal 'niets' te zien. Helemaal niets. De basis voor de boodschap in dit boek is een bekend gegeven: Een vis beseft niet dat hij in water zwemt. Het water kan op die manier gezien worden als 'alles en niets'. Als we dit breder interpreteren, in spirituele zin, dan spreken we over het goddelijke. Als het menselijk bewustzijn een reflectie is van dit goddelijke en als dit bewustzijn een weg terug zoekt naar het heldere water, dan ontstaan kennelijk onderweg de mooiste creaties. Als we stoppen met zoeken, als we geen moeite meer doen, vinden we dat eigenlijk een veeg teken. Dat zou wel eens kunnen wijzen op het verliezen van levensmoed. Dan wordt het echt zwaar. Maar of we nu wel of niet zoeken: alle expressies van het goddelijke bij elkaar ervaren we als een explosie van leven. En in die overvloed is er telkens een beweging terug naar AF. Op dat punt constateren we weer met elkaar dat het water kristalhelder is. Onze aanwezigheid als apart individu met een ego en een 'zelf' lijkt per definitie het kristalheldere beeld te vertroebelen, maar laat het tegelijkertijd onaangetast. Waar zit het 'leven' in deze cirkel? Waarom schrijf ik eigenlijk dit boek? Tja, je moet er 'iets' in willen zien. Niet alleen om het te lezen, maar ook om het te schrijven. Ergens in deze oceaan van leven maak ik een punt. En dat punt is volkomen willekeurig.

Het is slechts een uitnodiging om op dat punt naast mij te komen staan, met mij mee te kijken en te luisteren naar wat er vanuit dat punt is te zien en te horen. Het liefste omschrijf ik het vanuit de kwantumfysica: het gaat over materie en golven tegelijkertijd. Als golf in het kristalheldere water ben ik niets. Daar zijn geen woorden voor. Wat me dus in dit boek 'alleen maar' kan fascineren is het gebied op de rand van beiden, op een richeltje, noch het een, noch het ander:

in alles, in het alledaagse
in alle extremen van leven
is er liefde en beweging
als in een dans
een golfslag, een hartslag,
een teken van eeuwig leven.

Er is een onuitsprekelijke drang en vreugde om dit te delen. Dit gun ik van harte iedereen! Ik verwacht dat het merendeel van de mensen niets ziet in dit boek. Dan zien ze 'het' dus niet? Dat is hier een volkomen irrelevante vraag. Ik ga er vanuit dat iedereen het ziet. We zwemmen er in! Leonard Cohen schreef: 'There's a crack in everything. That's where the light gets in' (of moet het zijn '...where the light gets out'?). Er zijn genoeg mensen die de schoonheid van dit alles zien zonder boeken te lezen, zoals deze. Zo vanzelfsprekend en betrekkelijk is het. Dit boek stelt in die zin helemaal niets voor. Het heeft totaal geen betekenis in termen van volledigheid. Het is 'slechts' één van de vele uitnodigingen, in volle vrijheid, tot verwonderen en meegenieten. Naast elkaar zittend op een bankje, zoals op de omslag van dit boek. Laat ik het vertellen in een dialoog én in een voorstelling met verhalen, muziek en dans.

Deel I

In dialoog met

AERLIM

Al het werk is gedaan

we zitten op het bankje

tijdens 10 tellen uitademing
valt mijn lichaam uit elkaar

mijn moleculen verspreiden zich
eerst over de stad
dan over het land en verder
tot in de uithoeken van het universum

tijdens 10 tellen inademing
groeperen de cellen zich tot 'mijn lichaam'
en sluiten alle opgedane informatie in

informatie is licht
uit... in ... uit... in...
ik adem met de kosmos uit het licht in

‘Ik zie nog een spaarzegeltje op de dorpel liggen!’ Als jong meisje in de lagere schoolleeftijd krijg ik in de vakantieperiode van mijn moeder opdrachten in het huishouden. Trots laat ik haar op een vrijdag de achterkamer zien, die ik die ochtend had doorgewerkt en het spaarzegeltje is het directe bewijs dat ik niet overal ben geweest. Mijn moeder is niet boos. Zij constateert nuchter, maar het haakt in mijn kinderziel als het breiwerk dat geen steek meer waard is door die ene gevallene. Ik schrik echt. Later tijdens de middelbare school wordt de boodschap anders: als je maar je best doet én afmaakt waar je aan begonnen bent. De laatste twee jaren van de middelbare school doubleer ik en vijf weken voor het eindexamen in 1972 krijg ik een vervelend ongeluk met mijn fiets. Waarom ‘krijg’ je zoiets? Een hint van de kosmos zodat ik kan bewijzen dat ik echt alles afmaak? Mijn leraar Latijn geeft mij een boek van Simon Carmiggelt ‘Gewoon maar doorgaan’. Met dit boek en de aansporingen van mijn leraar Latijn haal ik de eindstreep. Jarenlang droom ik varianten op hetzelfde thema: ik moet examen doen en ik heb het benauwd, want ik weet helemaal niets meer. Deze droom evolueert langzaam in de uiteindelijke luciditeit dat ik mijn diploma al lang heb en zo blij ben dat ik 28 jaar later in mijn droom een besluit kan nemen en –vlak voor het examen- in alle vrijheid de school uit loop naar buiten. Al het werk is immers gedaan.

Ik ben me in de loop van de tijd steeds meer gaan verwonderen over de samenloop van dingen. Hoe mijn levensthema’s uitvergroot worden in de thema’s van dé tijd en omgekeerd. Of kijkt iedereen door een eigen bril en lijkt het maar zo? Ons familiethema ‘heimwee’ wordt uitvergroot in de thema’s van eigentijdse spirituele psychologie en de familie van lichtwerkers: Je thuis

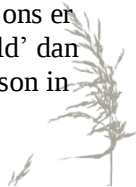

voelen op de plek waar je woont, je thuis voelen in jezelf en uiteindelijk een hemel op aarde thuis brengen in Christusbewustzijn.

Op weg naar 'huis' maak ik boeiende dingen mee en net zoals Dorothy in The Wizard of Oz, heb ik kennelijk een feilloos gevoel voor het pad dat ik ga. Ik weet inmiddels hoe de schoenen aan mijn voeten mij op elk moment thuis brengen. In de jaren negentig droom ik dat ik met meerdere mensen in een bos loop. Ik zie een zijpad en neem als enige dit pad. Het bos wordt steeds dichter en donkerder en net voordat ik me totaal verloren voel, staat langs het pad in volle glorie een eenhoorn. We kijken elkaar in de ogen en het is duidelijk dat we elkaar willen aanraken. Ik steek mijn hand uit, maar deze gaat dwars door het beeld van de eenhoorn heen... een onaantastbaar bewijs van het feit dat ik op die plek ben geweest. Het voelt als het diepste van mijn ziel. De weg is daarna lichter en lichter tot ik het bos achter me laat en op een heuvel in het volle licht de anderen naar me zie zwaaien: 'Waar blijf je nou? We wachten op je!'

Dat gevoel van thuis is nooit meer weggegaan. Het is een thuis met een gouden randje, gevormd door transformatie van lood in goud. Of is het weer die familiebril? Het kindje van goud neemt een zijpad, wijkt af van het rechte pad en het familieverhaal wordt langzamerhand loodzwaar. Maar ook in de familie is er kennelijk een feilloos gevoel voor het pad dat verder gaat. De bakens worden verzet en schijnen hun licht in een paar zinnnetjes, als kruimeltjes op het pad: 'echt goud vergaat niet in de smeltkroes' en 'God zag dat het Goed was'.

Overal in lichtwerkers-land schalt het nu in het rond: we zijn thuis! Hoe bijzonder is dat? En gedragen we ons er naar? We ervaren onze wereld eerder als 'verdeeld' dan 'gedeeld'. Door het overlijden van Michael Jackson in

2009 wordt opeens de volle omvang zichtbaar van de begrippen ‘genade’, ‘aanwezigheid’ en een ‘gedeelde wereld’:

‘You were there and thanks to you
there’s now a door we all walk through
and we are here for all to see
to be the best that we can be
I am here, because you were there’

Ik weet niet meer wanneer ik precies de overweldigende schoonheid van het leven ben gaan zien en de diepe ontroering van verbondenheid ben gaan voelen. Was het de Merkaba-meditatie? Was het de muziek van Michael? Was het het overlijden van mijn moeder en in dezelfde maand het overlijden van een goede vriendin? Was het de geboorte van mijn kleinkind of was het al jaren eerder in een sjamanenritueel en nog verder terug in de tijd de ontmoeting met Krishnamurti of in het boek van Ouspensky ‘Op zoek naar het wonderbaarlijke’? Of was het nog eerder tijdens een ongeluk toen een auto mij de weg afsneed en ik ‘besloot’ met mijn benen in plaats van met mijn hoofd onder de wielen te vallen? Ik herinner me hoe ik als kind van zeven ernstig ziek was en leek te verdwijnen in mijn eigen schaduw. Was dat het moment? Heb ik toen al de glans gezien van een genadige aanwezigheid die mij omarmde? Is het belangrijk om dat te weten? We balanceren in meerdere werkelijkheden. In die zin dat we vele rollen vervullen, elk met een eigen kleur en dimensie: moeder, oma, vriendin, zus, collega, engel.... Kunnen we de gouden randjes bij elkaar en in onszelf zien? De glinstering van eeuwig leven? Koesteren we dat? Geven we toestemming aan de volle omvang van onze multidimensionale aanwezigheid? En doet dat er toe?

In deze bundel ben ik in dialoog met Aerlim⁶. Ik laat voor iedereen in het midden of dit wel of niet een channeling is. Want waar is de grens tussen dat wat buiten mijzelf ligt en in mijzelf is? Ik weet het niet. Het begrip Channeling lijkt meestal te worden gebruikt bij informatie van buitenaf. Aerlim is dat in mijn ogen niet. Zij/hij is duidelijk een deel van mij. Maar dan wel een deel dat gemakkelijker in verbinding staat met meer intense frequenties van leven, waardoor deze zichtbaar kunnen zijn. Het voelt aan als een innerlijke geliefde. Op een bepaalde manier is het een zeer bewuste keuze. Ik wil in dit verhaal geen dingen buiten mijzelf stellen. Het is het pad van het Midden, precies in de roos en er dwars doorheen, echter zonder een focus van het te móeten of te willen. Simpel 'om niet' en dat maakt het tijdloos. Op dat punt is er geen onderscheid tussen binnen en buiten, boven en beneden. En zelfs die woorden verdwijnen. Het is de kern van de esoterische boodschap die ons overal wordt aangeboden. Op dezelfde manier hecht ik met hart en ziel aan deze tijd. Ik hecht aan het onderscheid, aan het spel van feiten en realiteiten, van 'licht tegen donker aan'. Ik voel me een kind van deze tijd en het lijkt wel naarmate ik me hieraan meer overgeef, ik me steeds jonger voel. Op deze manier hoef ik echt niet te onthechten!

Deze tijd kenmerkt zich door golven van (nieuwe) informatie, lichtfrequenties, energieën. We worden er

⁶ Aerlim.

Uitgesproken als 'ejerliem', anagram van Merlia.

In het lichtwerk wordt Merlia geïntroduceerd als een vrouwelijke energie die polariteiten oplost en heling brengt in contact met het kristallijnen veld. Zij verenigt in zich kracht en kwetsbaarheid, naast Merlijn.

door overspoeld en tevens voortdurend uitgenodigd op de toppen van de golven mee te surfen. Als we elkaar daartoe uitnodigen, gebeuren er echt wonderen.

We lopen op het water als we de natuurlijke samenloop van dingen omarmen, ieder van ons als vrije geest meebewegend en als medeschepper in het middelpunt. Daar doen we het allemaal voor: om uiteindelijk een meesterlijke val te maken en vol gratie ons oneindig uit te strekken. We geven er namen aan: Kristallijnen velden, Christusbewustzijn, Thuis. Ik blijf me verwonderen en ik blijf uitnodigen, het steeds opnieuw zichtbaar maken en een plek geven. Voor dit moment is er ‘het bankje’, zoals op de omslag van dit boek, als plek van eenvoud, rust en samenzijn.

|
|
|

En hier verandert de energie. Nogmaals de start van de dialoog met Aerlim, maar nu vanuit het punt dat ‘al het werk is gedaan’. Het bankje als decor van ‘alles en niets’.

Als ik in 2005, geïnspireerd door het lichtwerk, mijn leven tegen het licht houd, is dit het begin van een innerlijke dialoog met Aerlim. Zo krijg ik gemakkelijk antwoord op mijn vragen en stroomt de informatie sneller. Achteraf bezien heb ik mezelf op deze manier liefdevol omarmd en volledige toestemming gegeven tegelijk aanwezig en afwezig te zijn. Het doet er niet toe, want alles doet er toe. In de dialoog vallen gedachten - tegen alle chronologie in- wonderlijk op hun plek. Zij is verbindende tekst en decor tegelijk, eenheid én dualiteit. Op het moment dat ik besluit om in deze bundel de letterlijke levensgebeurtenissen weg te laten, blijft het op een wonderlijke manier één verhaal, dat tevens uitnodigt om anderen deelgenoot te laten zijn.

Ik ‘geloof-weet’ dat tijd en adem één zijn. Ik voel me in die zin een kind van deze én van elke tijd.

Ik ‘geloof-weet’ dat wij als mens per definitie in staat zijn tot een kosmisch bewustzijn in elke frequentie. Elke frequentie duwt ons in de richting van de bron, die wij als liefde ervaren. In dialoog met Aerlim sta ik op het verzamelpunt van de in mij aanwezige bronliefde. Deze liefde voedt en kleurt de verbindingen met alles en iedereen om mij heen vanuit een betrekkelijk neutraal gebied, waar alles voorwereldlijk rond en af is. Om het te kunnen delen, maak ik er een punt van. Daar waar al het werk is gedaan. Het is volbracht. Laat het zichtbaar zijn in volle glorie met de ogen van een pasgeboren kind.

Aerlim nestelt zich dicht tegen me aan, direct aan de andere kant van de sluier. Beiden leggen we een oor te luisteren tegen die van de ander. De kosmische wind die opsteekt, klinkt als het ruisen van de zee. Ik besef hoe elke aardse gebeurtenis achtergrond vindt in deze ruis. Aerlim vertelt mij: ‘ik hoor dat ruisen aan mijn kant niet. Alleen aan jouw kant heeft de sluier een klank.’ Ik vraag: ‘wat beweegt je dan toch om een oor te luisteren te leggen?’ Aerlim zegt: ‘de schoonheid zit in de beweging. Ik heb zelden zo’n mooie beweging meegemaakt als deze. Dank je wel.’ En samen openen we ons voor een nieuwe gast op het bankje. Als eerste komt het kind naar voren, als openbaring van vergeving en licht. ‘Ik kom niet praten, ik kom ruimte maken. Zonder mij kun je geen gasten ontvangen.’ Aerlim en ik beamen dat en heten het kind welkom.

⁷ 🎵

vandaag heb ik antwoorden geoogst
op vragen die stil waren vergeten
en wensen die door de tijd versleten
er niet meer mochten zijn

vandaag heb ik antwoorden geoogst
een deel van leven teruggegeven
dat tot het uiterste gedreven
een belofte heeft waargemaakt

nu is te zien hoe er is gewaakt
zolang als nodig was
nu is te zien hoe het slot is gemaakt
voor die ene sleutel vandaag

vandaag is alles afgerond en nieuw
vandaag is schoon in mijn verleden
deze dag ben ik gerust tevreden
een zondag in mijn bestaan

⁷ 🎵 op muziek gezet

Vandaaruit zal ik schrijven

vandaaruit zal ik schrijven
ergens op de draad van de dag
daar waar het mijn huid raakte
waar ik er een punt van maakte
en het even anders zag

En toen was er tijd over. En het was háár tijd, eindelijk vrij gegeven om te doen waar ze tijdloos op had gebroed. Ze sprong in mijn gedachten en bezette mijn aandacht, onontkoombaar. Volkomen achteloos in de tijd achter gelaten, besepte ik nu, misschien wel veel te laat? Geef me een naam, zei ze. Een anagram van Merlia: Aerlim. Meteen hield ik van haar en gaf mezelf thuis.

Bewust voorlopig nog alleen op gezette tijden, als de klok synchrone cijfers geeft, zoals 09.09 uur, 10.10 uur, 11.11 uur, 12.12 uur... 22.22 uur. Dan klikt de wereld op één lijn: Hunab K'u, ons hart, hart van de Aarde, hart van de kosmos, tijdloos, NUL, het getal 22, een eeuwig nieuw begin, de aarde poolvrij. Een hand half omhoog geheven, als in een groet om te erkennen. Precies het midden van mijn handpalm, gereed om op te vangen, om één punt op de lijn te zijn. Het gebaar is op het juiste moment om pas daarna de synchrone cijfers op de klok te ontwaren.

Aerlim vertelt mij: Ik ben wezen en plek tegelijk, zoals andere mensen zich thuis kunnen voelen bij jou. Jij voelt je thuis op aarde, omdat je haar wezen kent. Als lunaire hemelwandelaar⁸ vier jij het samengaan van polariteit en eenheid. Jij keert de zandloper en gaat als laatste én als eerste er door heen. Je weet dat dat alleen kan in je natuurlijke staat van mens-zijn: liefde.

Aerlim nodigt mij uit: 'Ik bén de 7e fase van leven. Leef mij.' Zij trok mij achter de sluier vandaan en liet mij zien, zodat ik zelf kon oordelen. 7x7, +3 inmiddels, 4x13 Gregoriaanse jaren, 73 Tzolkin, de maya-cyclus rond. Volkomen veilig door de poort van de dood gegaan.

⁸Rode Lunaire Hemelwandelaar. Volgens de Tzolkin kalender van de Maya's de signatuur van mijn geboortedag.

Welkom aan Aerlim

Aerlim, jij bent de Geliefde Aanwezige in mij. Je doet me herinneren aan Wehon Chu, de zenboeddhist, mijn gids-aanwezigheid. Als een kleur licht je op in al mijn herinneringen, in mijn teksten en gedichten. Eenmaal wakker, zal je niet meer slapen. Je neemt me als broer/zus Dolfijn mee op de meest fantastische reizen naar binnen. Je flitst als een zaklamp aan bij het lezen van de krant en het langslopen van titels in de boekwinkel. Je doet me achterom kijken in een drukke winkelstraat. Als broer/zus Wolf sta je naast me en geeft met je neus zachte duwtjes in de palm van mijn hand. Jij zoekt feilloos de frequenties, waarop ik de schoonheid van de natuur kan ontvangen en vibreert mee als ik ontroer. Jij bent degene, die constant klopt aan de deuren van mijn hart, zodat ze niet onzichtbaar zijn. En ooit, toen ik bang was, was jij het die, in alle wijsheid, een stap terug deed en mij liet herinneren, alles wat ik in de illusie zonder jou heb weten te ontdekken. Je liet me alleen in het donker, zodat ik nog beter mijn levensmoed kon tonen. Vanmiddag in de trein was je in mijn gedachten als een oase. Eerst klein en ver weg, toen steeds groter, groot genoeg om gezichtsveld breed door te dringen in mijn zintuiglijke werkelijkheid. En met eindeloos geduld legde jij de oase als vloeipapier over mijn beeld. Je nodigde mijn zintuigen uit en inspireerde net zolang tot het één op één klopte. Even los je op, niet vermeldenswaard. Je bent té vanzelfsprekend. En Aerlim vertelde mij, hoe ze mij meenam 'naar buiten'. Ze bracht me naar de plek waar het leven ontspringt.

.... Dolfijn neemt mij mee, de zee in, diep onder water. Wij naast elkaar, steeds dieper tot op de bodem van de zee. Een stad. Al eerder besef van licht en duister: 'jij hebt al gekozen'. Voorbij de stad, steeds verder en dieper, de schuine wand van een piramide die zich opent voor mij. Als ik naar binnen ga, blijft Dolfijn achter als een wachter. Ik zie de wanden en de tekens aan de wanden langs mij heen gaan, en voel de ruimte groter worden. In het midden van de ruimte op een verhoging zie ik vuur: een vlam. Aan de randen van de vlam de heldere kleuren van de regenboog. Ik voel de aanwezigheid van anderen. Er is de diepe ontroering van ontmoeting. 'Wat is nu belangrijk voor mij?' Het antwoord echoot bij me naar binnen: '... om te herinneren de zachtheid en mildheid van je wezen...' En op de bodem van de zee huil ik.

zacht en warm en vrij van binnen
brandt een licht in mij
daar kan ik steeds opnieuw beginnen
na honderd malen keerzij

soms ben ik even zichtbaar
als door een vonk geraakt
zo ineens ontvlambaar
en uit licht gemaakt

Om liefde

Later vraagt Aerlim mij: 'laat mij horen over geweld en pijn.' Samen luisteren wij naar de menselijke hartslag.

Hoe groot is de pijn van binnen als de dood van kinderen nodig is om er uitdrukking aan te geven? Hoe diep is de mens in materie ingezonken als het aangedane geweld als onafwendbaar wordt beschreven? En als dan de keuze bewust is, waarom gelegitimeerd met heiligheid, met 'heel-zijn'? Ik heb geen antwoord. Ik weet het niet. Het geweld en de pijn bestaan in mij. Zij richten mijn aandacht afwisselend op angst en liefde.

Over angst: mijn angst is jouw angst. Er is geen angst denkbaar, die niet ooit door iemand is gekend. In mijn angst ben ik nooit alleen. Overvallen en gegeseld lonkt de verste uithoek van mijn bewustzijn. Ik besluit er naar toe te lopen, wetend dat ook daar het niet veilig is. Mijn handen betasten de muren waar ik onverbiddelijk met mijn rug tegenaan zal staan. Het licht is uit. En dan soms, ontmoet het ondragelijke het onmogelijke: met mijn rug tegen de muur doe ik één stap verder terug en alles is liefde.

om liefde
ben ik hier
ga ik soms het meest liefdeloze pad
liefde is geen excuus
geen verklaring
liefde is een onuitputtelijk feit
de kiem van mijn bestaan is liefde
hoe kan ik 'zonder' zijn?
mijn conceptie is net zo goed
een daad van liefde
van mijn ouders
als van mij

om liefde
ben ik medemens
liefde brengt mij samen
namen van mensen kent zij
in vriendschap en in vijandschap
zij roept ons onherroepelijk tot
vergeving en dankbaarheid

de allerliefste is in mij
de bron van alle leven
in 12 uur 12 of 20 uur 20
groet ik haar altijd even

Om verdriet

En toen ik twijfelde aan alles, omdat het me niet lukte echt eerlijk te zijn. Zelfs niet toen ik in heel mijn systeem ‘ja’ had gezegd en al mijn programmeringen had vervangen, liet Aerlim mij wijselijk alleen.

Later zei Aerlim: ‘vertel mij over depressie en verdriet.’ Ik besloot: ik doe helemaal niets. Mijn aandacht onbeweeglijk. Ik kan niets meer bijdragen aan deze zwaarte die Al is. Ik laat haar mijn volledige vrijheid. Haar omvang dijt uit voorbij mijn taalgrens en de lengte van mijn armen. Zij bestaat in een begin en een eind, maar ook daar kom en ga ik niet. En in dit stille midden, schijnt een valse zon en verleidt mij tot bewegen, tot vervoering en extase. Tevergeefs. Mijn ziel is onbeweeglijk gevangen. Voorbij de hoop op die ene ademtocht, onmiskenbaar uit de bodem van mijn bestaan, die mij mijn naam geeft en er niets voor terug vraagt. Die voelt als een arm vol genade en troost.

Hoe welkom is dan het verdriet! Het eerste geluid van een pasgeborene. Wat ben ik dan blij, als het verdriet mij overspoelt en mijn uitgangen te klein zijn, dan zal het misschien kunnen blijven hangen in mijn ziel als teken van eeuwig leven.

in de klank van je stem
kantelt verleden
naar licht en liefde
een zachte ijlheid
van tientallen stemmen meer

een stem in 't hart van die zijn getroffen
die dodelijk stil in geen weerwoord staan
die losgeslagen van idealen
steeds achter zichzelf aan moeten gaan

zij, die zien
hun verlangen steeds breken
steken in woorden van ongeloof
in ooit-gevonden-geheeld-geweten
verlangen, feilloos, toch weer gedooft

de wereld aan stukken
verdeeld, gespleten
tot argeloos
dan nog weer gedeeld
schrijnend onwetend van al het nieuw leven
dat al zoekend is ontstaan
in 't vergane beeld

en dan
in de klank van je stem
kantelt verleden
naar licht en liefde
een zachte ijlheid, die ik was vergeten
de ijlheid van tientallen stemmen meer

Vertel mij over ‘volgen’

Het is hartje winter. De voetstappen in de sneeuw zijn vers, alsof je nog zo het geluid kan horen van toen ze gezet werden. Ik luister, met ingehouden adem. Hoog in de lucht een vleugelslag. En heel in de verte, amper te dragen op de wind, een melodie, gezongen door een vrouwenstem. Een rilling langs mijn ruggengraat doet mij omkijken en tegelijkertijd staat ook hij stil: Wolf kijkt mij aan, in dezelfde eeuwigheid als waarin ik mij bevind. Ik zie ogen die vaker mensen hebben aangekeken, die gewend zijn te peilen en bereid tot leiden én volgen. Ik draai me om en zet mijn voeten met meer aandacht in de dikke lagen sneeuw. Wolf duwt zijn neus in mijn hand en ik volg. Bovenaan de heuvel gekomen zie ik het landschap dat zich lijkt te vormen rond de vrouwenstem: het kristalheldere water van het meer, de weerspiegeling van heuvels en dalen, de rook van vuur, de houten huizen langs de rand van het bos. Een spelend kind ziet Wolf en mij. De vrouwenstem valt stil. Nog even, dan zijn er handen die mij verzorgen en te eten geven, dan zijn er genoeg vragen om mijn verhaal te vertellen, dan is er kleur en geur om me aan vast te houden. En ik vraag Aerlim: vertel mij over ‘volgen’. En Aerlim antwoordt: ‘Zoals je mij volgt, volg je altijd alleen maar wat binnen in jezelf is. Er zijn zoveel oneindige mogelijkheden om te volgen, dus wat doet je denken dat daar niet een selectie in zit? En dat die selectie niet gebaseerd zou zijn op dat waarvoor je kiest in jezelf? Kijk eens goed naar degenen die je volgt en datgene wat je volgt, wat het precies is dat je volgt in jezelf?’ En Aerlim zag hoe de ontroering mij raakte, hoe ik langzaam zicht kreeg op de immense bron van liefde die bezig is zich in mij te openbaren, zodanig respectvol dat mijn voeten nog stap voor stap voort kunnen blijven gaan.

er is een spoor van kindervoeten
 bewaard gebleven in het zand
 ik volg dat spoor totdat ik sta
 aan de voet van dit verhaal
 en ik herinner duizendmaal

er is een spoor van waterdruppels
 bewaard gebleven op mijn huid
 jij raakt mij aan en volgt dat spoor
 feilloos tot aan het begin
 waar jij weet dat ik jou bemin

daar adem ik de cirkels binnen
 en soms in het getij van zinnen
 spoelt de ware aan
 aan de voet blijf ik staan

jij opent de poriën in mijn ziel
 zodat ik de liefde kan ademen
 in mijn handen, mijn hart
 er is niets in mij dat weerstand biedt
 want jij bent zoals mijn levenslied behoort te zijn
 en zoals het voortdurend in mij wordt geboren

er is een spoor van klanken
 bewaard gebleven in mijn keel
 luister, fluister, woord voor woord
 een eeuwenoud refrein
 gezongen medicijn

En dat is al

Merlia, Merlia, vertel me jouw verhaal
zodat ik het in zinnen uit kan lijnen
in rake woorden kan verfijnen
en laten lezen zwart op wit
precies hoe het zit

‘en dat is al’ als je aan het eind begint
al het andere daarvóór
mocht je willen dromen
was een kans om over de brug te komen
een manier om te worden bemind

zo waren er twee tweeën
die maakten vier om drie
het spel werd ras gevreeën
bi-o-logie

maar
stel ik boven al
zonder lijn of duur
over schoonheid van impressie
van toegelaten innerlijk vuur:

zo binnen zo buiten
wat is de spiegel meer dan mijn ziel?
als boven gelijk beneden
de lichtval meer dan waar ik viel?
er is in, er is uit
wat is de tijd meer dan mijn adem?

ik ben een koestering over de drempel gedragen
mijn ‘ja’ beantwoordt alle vragen

urenlang
heb ik staan kijken
aan de kant
van het water
want daar zou het antwoord zijn

in het licht van de nacht
wordt niets gebroken
de dag is nog vaag
en het water ontspringt
de dans om de vraag is nog ondergedoken
niets dat mij tot antwoorden dwingt

in het licht van de ochtend
komen de vragen
samen met mij
duiken zij op
de wind heeft het antwoord meegedragen
en in elke waterdruppel verstopt

in het licht van de middag
breekt het water
onstuimig
in een mensenhand
soms wel, soms niet een vraag voor later
als ik weer sta aan de waterkant

in het licht van de schemer
rimpelt het water
in na-gedachten-is
en antwoordt stil in spiegelbeelden
tot de zon in haar is

Vertel het in een verhaal

En Aerlim brengt mij nóg meer in haar werkelijkheid. Ik heb besef van de poort die zich aftekent op het moment dat een embryo bezielde raakt en zich een menselijk leven noemt. Het moment dat spirit in handen en voeten landt. En spirit vergeet dit nooit meer. Ooit was er deze keuze en zolang deze keuze er is, is er de poort. En Aerlim laat mij nogmaals zien hoe de poort open staat. Vrij om heen en weer te gaan. Aan deze kant van de drempel twijfel ik. Hoe onwerkelijk word ik in de beleving van deze liefde? En Aerlim nodigt mij uit: ‘Vertel het in een verhaal, zoals zo velen vóór jou. Eén stap over de drempel en het verhaal vertelt zichzelf.’

Ik stap over de drempel en vind Toth⁹ naast me. Samen lopen we dit nieuwe landschap in. Toth toont zichzelf aan mij als een mens van vlees en bloed. En het voelt goed om thuis te zijn. Dan is het moment van hem tegenover mij. In mijn rug het licht. Op zijn gezicht mijn schaduw. En ik zie hoe de schaduw op zijn gezicht beweegt en beelden vormt op de golflengte van mijn lichaam. Hoe Toth-mens zich ademloos stil houdt om deze beelden tot hun recht te laten komen. Hoe de liefde waarmee dit gebeurt mijn wezen binnen golft en ik met heel mijn wezen niets anders verlang dan de film én de projector te zijn. Had ik een stap opzij gedaan, dan was dit er niet geweest. Ook besef ik dat ik die stap opzij niet maak en zorgvuldig de schaduw precies op z’n plek houd. In de

⁹(Wikipedia) Thoth of Djehoety was de Egyptische god van de maan, de magie, de kalender, de schrijfkunst en de wijsheid. In latere tijden werd Thoth geïdentificeerd met Hermes en aangeduid als Hermes Trismegistus. Aan hem werd later een geschrift toegeschreven, waarop de alchemisten zich beriepen: ‘the emerald tablets’.

stille magie van dit gebeuren komt het licht achter mij tot leven. Uitgenodigd door de wens om niets van het beeld op Toth-mens te missen, bundelt het licht zich op alle structuren van mijn lichaam en laat zich verdelen in kleur.

En terwijl mijn leven zich in kleur ontrolt, worden er oceanen en werelddelen gevormd, verschuiven sterrenstelsels aan de hemel, komt de schepping tot leven en trekken mensenvolken over de aarde. Doodstil staan Toth-mens en ik tegenover elkaar, trouw aan een afspraak. Geen moment wijken wij af, schijnbaar moeiteloos, in hetzelfde gebaar ‘alsof een innige omhelzing’. En dan is het moment dat Toth-mens aan mij vraagt: ‘Wie ben ik?’ En ik antwoord: ‘Ik weet het niet. Jij bent degene die in mijn schaduw is gaan staan. Waarom deed je dat?’ ‘Ik wilde je zien, tegen het licht. Hoe je kon stralen. Duizenden jaren zijn niet genoeg. Maar steeds meer heb ik de behoefte je in mijn armen te nemen, je te voelen en één met je te worden. Wie ben ik?’ En zonder van mijn plaats te wijken, steek ik een hand uit en raak Toth-mens aan. En ik zie hoe de beweging het filmbeeld vervormt. Een cirkel steeds wijder.

Die ene aanraking doet als een druppel de emmer overlopen. Toth ziet zichzelf als mens en voelt voor het eerst zich verloren. Voor het eerst is er de wens om zich te hervinden. En ik doe met een gerust hart een stap opzij, zodat Toth-mens zich kan voeden aan het licht. Nogmaals stap ik over de drempel, nu met Aerlim naast mij. Dan is het moment van Aerlim tegenover mij. Ik vraag: ‘Wie ben ik?’ En Aerlim doet met een gerust hart een stap opzij.

Zonder schild

een steen wordt een rimpel
 een cirkel steeds wijder
 water weerkaatst herinnering
 aan de tijd van weleer
 aan de vrijheidsstrijder
 binnen de cirkel, binnen de kring
 jaar en dag telden op tot een ritme
 ooit waren zij ten dans gevraagd
 en binnen mijn kring, binnen mijn cirkel
 tot vrije willen uitgedaagd

want hoe kan toch
 elk jaar
 elke dag

————— opgeteld
 een vast totaal van leven
 in doen en laten vrij
 wegebben in angst en streven?
 het is gezien hoe
 dagen, zelfs jaren
 zwaar wegen in de tijd
 hoe handen en voeten binden
 ruggen muren konden vinden
 in een verloren strijd
 hoe jaar en dag hetzelfde
 versteenden
 stil

|
 |

jaar en dag
 tellen op tot mijn ritme
 ik heb ze ten dans gevraagd
 en in de stilte tussen de maten
 heb ik mij zonder schild gewaagd

Vertel mij over het onbedachte

leven versimpelt in routine en plicht
en constatering en zoals deze

ik bouw begrip met oude stenen en platte patronen
tot steeds opnieuw hetzelfde bouwsel
van binnenuit gebrouwen, van buitenaf bekeken
en het klopt, klopt, klopt

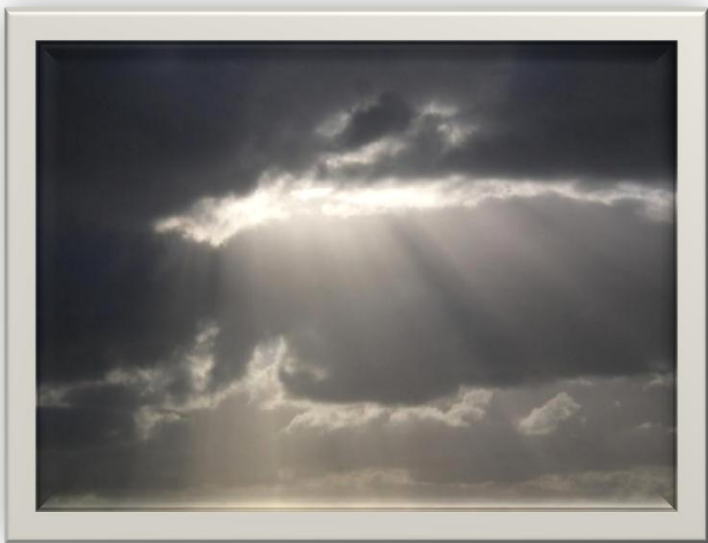
muurvast in begrip
nog honderd dingen te ontdekken
waar de waarheid door kan lekken
een toren van Babel tot in

steeds sneller, nu al in een flits
de steen der wijzen, openlijk verslonden
gemetseld in een vast verleden
met blinde zwarte ogen
teruggevonden op het bot van licht
een grijze maan, de zon nog helser
alleen een wonder weet geloof te vinden

Ik laat me gaan in die eindeloze rij van mogelijke
verzamelpunten. Ergens onbedacht is er dat omslagpunt,
waarin de eindeloosheid zelf zich toont. En Aerlim volgt
mij tot het punt waar ik haar voor laat gaan en uitnodig
een gebied te betreden wat er wel is, maar waar ik me
geen voorstelling van kan maken. Het is het hart van de
alchemie in mij, een kristallijne gebied. Zeker van
mezelf nodig ik haar uit en zij gaat verder dan ik zelf ooit
zou kunnen gaan. Aerlim gaat mij voor in alles wat
onbedacht is.

het allermooist is
licht-op-de-rand-van
dan laat ik me genieten
van licht tegen donker aan
om een hoekje
door een kier
zoals alleen een belofte dat kan
ingelost
dankbaar
en fier

gestrekt uit het ongerede
tussen oever en horizon
ligt 't zilver donker land

in lijnen zwart getekend
voor eeuwig ontwaaid
door winter omrand

ik zie
dit land bereid tot leven
twee kinderen
over strak water gaan
ik roep hen tot verwondering:
daar haalt de zon haar goud vandaan!

het ijs smelt
in diep diep water
stroomt en springt
mijn kant nu op

kom kinderen
er is een later

Troostend lot

En er was tijd over, die ongemerkt voorbij kon gaan. Het was een lege tijd, waarin mensen onopgemerkt voorbij gingen. Het liefst hield ik het ook maar zo stil mogelijk. Het was een tijd waarin de antwoorden zoek waren en het leek erop dat dit voorgoed zo was. Hoe komt een mens zo vacuüm? Hoeveel onbeantwoord leven is er in deze tijd? In een persoonlijke staat van maansverduistering trek ik mij dit als een magneet aan.

En Aerlim laat mij en wiegt mij in een zachte cadans opnieuw naar eb en vloed. Er is altijd beweging. Altijd andere momenten, met een ander uitzicht. Het is een kwestie van moed om er één op te merken, om in één ervan naar voren te stappen en te zeggen 'hier ben ik'. Ik zit nu in het 'voorlopige' waarin geen moed aanwezig is, van binnen leeg gezogen door teveel onbeantwoord leven. Aerlim gaat onvermoeibaar door met wiegen.

ergens ben ik het verloren
tussen toen en nu
verloren
over de grens gegaan
overeind gaan staan
op vreemde grond
met open mond
leef ik mijn tweede adem

je weet het nooit
hoe toch eens ooit
woord en hand ineengeslagen
komen tot dezelfde vragen
en alledaags en moe gevochten
toch het lot nog wordt bereikt

een murmeling van dieper water
genezing vragend
welt omhoog
een aai in de leegte
in de hoop
dat angst haar vleugels
lam geslagen
dat liefde zwaarder woog

Vrijplaatsen

Bedoelingen verwisseld - in een wisseling van woorden -
keerden ten kwade en het kwam niet meer goed.

Elke terugkeer op schreden veranderde niet de ingezette
koers. In verbijstering zijn we achtergebleven,
sprakeloos. Er rest niets anders dan het te laten.

De bladeren vielen van de bomen en het werd stil in mijn
tuin. Toen de koude dagen kwamen, verkleurde de grond
van goud naar bruin. Ik zag mijzelf wel lopen hier
op een pad dat verder gaat dan elke stap, die achter laat.

Ik geef me gewonnen op dit pad. Zomaar een plaats, waar
je kunt spelen in overvloed en schaamteloos gaan voorbij
een punt.

ik heb mijn bed neutraal verklaard
vierkant stil

in een zee van gedachten

die in vaste cadansen

aan komen rollen

wit op zwart

rond blijven tollen

als golf na golf mij bezet

drijft zij boven

mijn bed

en redt

en machteloos gedachten

verslindt in vurig wit hun vorm

laat stilletjes de dag verzachten

en knipoogt in de storm

in den beginne was het Woord
en het Woord was vrij
slechts in nabijheid
wilde het worden en
in betekenissen
verorden
tot zin

zonder woorden
kruip jij in mijn rug
je geeft me grond
waar aangezien

in een vacuüm
waarin slechts
op de adem uit
ik vrij kan komen
vormt zich de stroom
van onstuitbare woorden

jij en ik
in bekentenis

De maan

En Aerlim laat mij voelen de beweging van de maan.
De oude begroeting dringt tot mij door en ik beantwoord
deze met de erkenning en waardering van al het goede
van haar dat in mij leeft: haar wijsheid en kennis van het
opwekken van getijden, van ritme en trouw aan alles wat
een eigen tijd heeft.

klaar en bedaard uitgenodigd
sta ik -midden op de weg-
stil

hier, in een nacht op til,
zal ik stappen wagen
voorbij de horizon

‘zo doe je dat’
suist het langs lichtvezelpaden
en als ik omkijk
zie ik de maan

‘zo gaat zij’
in al haar volheid
en klikt mijn systemen aan

zoeken naar ‘oude wonden’,
helpt het dat ik er zoveel tref?
duizend miljoen met mij verbonden,
helpt het in mij dat besef?

‘zo weet ik dus dat’
oude wonden
om te verzachten
weer durven open gaan

‘zo staat zij’
als stille getuige te wachten

aangedaan

Terug naar af

Ik roep het bewustzijn met de naam Aarde, aanwezig in mijn bloed, geademd, verteerd. Ook zij vermenigvuldigt zich.

Ergens op een punt in mijn tijd en ruimte is dit verhaal heel en af. Zoals een beeldhouwer weet dat ergens in de steen het beeld aanwezig is, zo weet ik dat ergens ooit al het overvloedige wit van dit papier verdwenen zal zijn. Zoals ik ook alle reeds verdwenen blanco ruimte hier en nu kan terugnemen. Ik doe dat niet. Ik hecht aan mijn creatie. Maar als het verwaait in de tijd, zal er altijd nog de liefde zijn waarmee het is gemaakt.

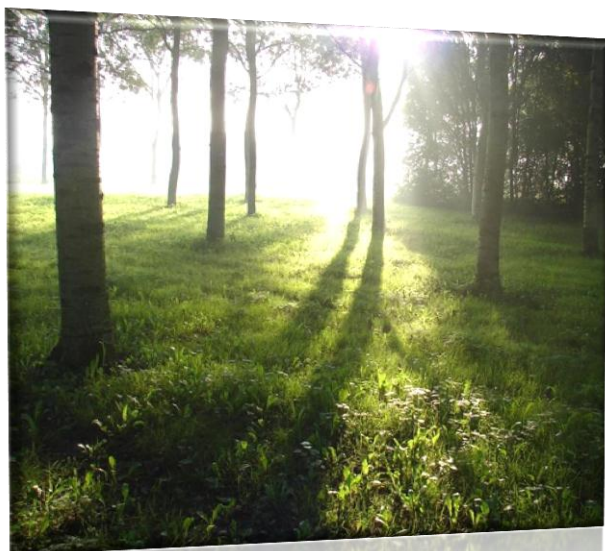
Als het water glad is
 en stil
 en de zon schijnt
 haar spiegelbeeld
 rond en vol
 in het water,
 dan weet ik het....
 Als de wind waait
 als cirkels
 in het oppervlak
 de zon verstrooien,
 dan blijf ik het weten....
 Met of zonder rimpels
 weet ik dat dat de zon is
 daar in het water.

En Aerlim nodigt mij uit: Ga naar dat punt in jouw tijd en ruimte waarin dit verhaal voor nu af is. Dat is WAKAN, einde in begin, de alles-in-één rustende, de oermoeder, de voor-oorsprong, de ongewetene, die vol is van leegte, de onvervulde. En Aerlim nodigt mij nogmaals uit: 'wees oermoeder.' En de grenzen van tijd en ruimte, tegelijk de grenzen van het waarneembare, imploderen in mijn gezicht. Ik zie hoe mijn hele systeem naar binnen vouwt, hoe mijn wezen onvervuld raakt, mijn levensverhaal verdwijnt, hoe alle verbindingen slechts één doel dienen: vergetelheid. Ik zie het als een zwart gat dat mij opzuigt, als een film die wordt teruggedraaid en het uiteinde wappert van de spoel af.

Afscheid aan de dood

En Aerlim nodigt mij voor de derde keer uit: 'wie ben je?' Ik antwoord: 'ik ben wie ik ben, slechts en vooral in relatie tot al het andere. Ik ben bij de gratie van jou, van de oermoeder, van een goddelijke bron, van iets dat ik 'mijzelf' noem; van aarde, hemel, medescheepselen, mede-engelen; van familie, geliefden, vrienden, kinderen. Zonder dat is er geen 'ik ben wie ik ben'. Zelfs God kan dat alleen maar zeggen in relatie tot mensen. Voor zover we het 'zelf' kunnen laten schrijven en schijnen, vasthouden, omarmen en weggeven ... verschijnt en verdwijnt God als kristalhelder water. Dan pas rijst de vraag: 'Wat zie ik niet?'

Niets laat me zo naakt als het zien van de nadering van de dood. De blik in ogen, die zover zijn dat leven naar binnen uittreedt. De (net)vliezen zijn gebroken en aankijken gaat recht de grond in. Het enige dat ik heb is die blik om te zien hoe de geest tast en geen houvast meer vindt, dan alleen mijn blik van buitenaf.

Afscheid aan de dood grijpt genadeloos in op de dagelijkse routine. De fysieke nabijheid van het achtergelaten lichaam schokt mij en zet mijn hele systeem aan het werk. Dagenlang heb ik het afgehouden: 'nu liever niet'. Maar wetende dat het werk al is gedaan, moet ik wel. En Aerlim nodigt mij uit zoveel mogelijk volledig bewust in fase te zijn met mijn omgeving; te beseffen dat ik voortdurend word gedragen; me voor te stellen hoe ik me laat voeden en te ervaren hoe per definitie 'alles altijd mijn kant opgaat'.

Nu de wereld gaat binnen mijn tijd geef ik me over aan alles wat mij rest. Mijn gave tot verscheurdheid is verduizendvoudigde gelegenheid tot afscheid van alles wat ik buiten mijn macht stel. Ik draai de zandloper en zie de korrels, één voor één, die óver gaan in dood of leven. Het maakt niet uit, want het doet er altijd toe.

Wat is de plaats waar we naar toe zullen gaan?

(Codex III Nag Hammadi geschriften)

77. 'Wat is de plaats waar we naar toe zullen gaan?'

78. 'Ga naar de plaats die je kunt bereiken.'

Niet dat ik de plek niet zie.

Niet dat ik niet weet dat dat het enige is wat ik kan doen en zal doen, dus niet dat ik denk dat die plek ontkoombaar is, ondanks al mijn pogingen van niet aanvaarden.

Niet dat ik de vrede niet kan voelen, die in haar verborgen is als een schat, die continu gedolven wordt.

Niet dat ik me niet verbaas over de weerstand, die van zoveel andere plekken tevoorschijn komt.

En tegelijkertijd niet dat ik inmiddels al de andere onbereikbare plekken niet ken.

Het is niet dat er geen vrede mag zijn.

Het is niet de stilte die verdooft en geen duisternis die mij verblindt.

Er is niets wat niet ook van mij is,

en wat niet van mij is, zal niet ongekend zijn.

Het is niet dat ik niet besef welke diepe wijsheid de plek openbaart, telkens weer.

De beleving dat alles in essentie liefde is lijkt een trivialiteit. Het is de eeuwige worsteling om dat 'alles omvattende' door de illusie van kleingeestigheid te persen. Soms sta ik aan de ene kant te duwen en soms aan de andere kant te trekken. Het kan niet anders en er is niks mis mee, wetende dat het doel al is bereikt.

vlak naast de bron
 zo dichtbij als mogelijk
 om nog net niet op te gaan
 val ik van pure onschuld
 in slaap

het vertrouwen
 verzacht de ruwe randen
 waaraan het leven van alledag
 blijft hangen en dreint
 en schrijnt om aandacht
 nu even niet.

in mijn bekken voel ik
 hoe de bron overvloeit
 en niets van wat ik ooit dacht
 heel laat
 hoe niets van wat ik ooit dacht
 over blijft
 hoe alles gebruikt is
 en op
 dit is het
 voor niets anders dan goed
 zo alles en niets
 word ik na gelaten
 gereed en wakker

Dit vertoeven op de grens van extase. Aanshurken tegen
 volledig opgaan, nog net bewust... Lieve Aerlim, met jou
 beleef ik het van de andere kant. Ik proef de randen en
 beweeg mij er over heen.

Glimlach

‘Alles is geregeld’

‘Fijn, dan hoef ik me geen zorgen te maken’

Wist ik maar waarom ik steeds vaker opeens moet lachen. Een glinstering op de rand van wat ik nog niet ken, maar kennelijk al wel ben. Laat me dromen daar naar toe, achterstevoren in de tijd naar het reeds vervulde doel. Alles komt altijd rond vanuit de innerlijke rondheid van het leven. Dat dat troost, genade en schoonheid tegelijk is, dat dit de belofte is: daar waar ik er ook in stap op welk punt op welk moment, ik de rondheid zie, de volledigheid, de volmaaktheid en hoe ongelooflijk mooi en boeiend het dan wordt om vanaf de andere kant alles te doen, om het achterstevoren rond en vol te maken. Succes verzekerd, want de som der delen blijkt meer dan het oorspronkelijk geheel ...

Aandacht slaat opnieuw aan
en trekt mij, een en al,
in het bewuste zijn
! En niet voor niets:

Glimlach kruipt over de rand
met een boodschap dat
alles is geweten
en de wind huiswaarts waait
dat een nieuw geluid in wording
leven zaait
nog stil
net boven de horizon
nog in de kleuren
van innig verwachten
nog glanzend van de zee
waaruit zij rijzen kon
min duizend gedachten
Glimlach stroomt over als een rivier
over mijn gezicht
de aarde rond
over de rand van Opgetogen Hart
over
tot het mijn ziel stut en grondt

Aandacht is opvallend stil
elke gedachte voorbij

De tijd mist mij

de tijd mist mij
en vraagt mij mee te vliegen
mijn eeuwige vleugels uit te slaan
waar voet en licht in vrede gaan
een kinderhart te wiegen

negentienhonderdvierentachtig
was jij maar iemand
een ik of jij
die rusteloos en jachtig
blijkt aan mij voorbij

tussen mijn vingers door
zie ik tijden komen
onbestemd, laat mij maar gaan
nauwelijks is er gehoor
slechts waar het breekt in dromen
kan ik rechtop gaan staan

want de tijd is nieuw
en de jongste van haar dagen
komt in mij op om alle ouden te verjagen

ook de toekomst is nu oud
en in haar vergeelde vragen
blijf ik stil en koud
om warmte klagen

ik voel me zoals jij
een droom van werkelijkheid
die rusteloos en machtig
mijn leven lam legt
die niet weet en niet vergeet
en los geslagen ook niet echt meer vecht

want de tijd is nieuw
en de jongste van haar dagen
komt in mij op om alle ouden te verjagen

De cirkels

De cirkels in mij breken open en door de gaten stroomt
intens meegevoel. Alle honger sterft in weten wat te
doen.

het lijkt nog maar vijf minuten geleden
dat ik gisteren hetzelfde deed
alsof de dag en de nacht
zijn dubbel gevouwen
en aan elkaar geplakt
precies op dit moment
dat ik hetzelfde deed
en tussen hetzelfde in
lijkt alles teniet gedaan
de vijf minuten worden er twee
jaren
een dag en een nacht

....en het lijkt nog maar één minuut geleden
dat ik in de oertijd hetzelfde deed.

Aan de oever van het meer

Aerlim en ik nestelen ons op een open plek aan de oever van een meer. In het meer weerspiegelen vertrouwde heuvels als summum van beantwoord leven. We spreken over houvast. En Aerlim laat mij zien hoe ik recent nog ‘een hoek’ ben omgegaan en die stap heb gezet: er is geen houvast buiten mij zelf, er is alleen vertrouwen op intuïtie en innerlijke leiding. En Aerlim heeft lang aaneen het woord:

‘... maar dit is een tijd van overgang en in de dagelijkse illusie ben je nu ook fysiek letterlijk in de overgang. Je bent altijd al een kind van deze tijd geweest. Dit alles maakt dat je nu op twee benen staat, elk in een andere werkelijkheid. Dat maakt je ook opstandig naar beide kanten toe. Je voeten willen niet meer. Je verzet letterlijk geen stap meer. Ik zag je schrikken over de reactie van een medemens, die zo fel gekant was tegen alles wat niet ‘wetenschappelijk’ kon worden bewezen. Jouw wederheelijkheid die de hoek is omgegaan, kromp ineen. En je vroeg je af hoe iemand zo rigoreus één werkelijkheid heilig kan verklaren en daarmee alle wederheelijkheid totaal ontkent. Met dit verhaal geef je al meteen antwoord op het dilemma waarin je jezelf voelt vastzitten: Het gaat niet om wederhelften, maar om wederheelheden. Je staat in meerdere werkelijkheden en in ieder apart met twee benen. Je kunt stappen zetten in alle werkelijkheden tegelijk. In elke werkelijkheid is er weer sprake van een oneindige veelzijdigheid. Elke keer dat je de hoek omgaat, is er geen houvast en geen leiding van buitenaf. Je hoeft niet meer vast te zitten in het beeld van de zandloper, waarin inderdaad sprake is van wederhelften. De enige vergelijking die nog opgaat is dat er maar één korrel tegelijk door het middelpunt kan, zoals je ook

alleen volgens je eigen intuïtie en innerlijke leiding bodem en plek geeft aan een nieuwe werkelijkheid, waarin je opnieuw anderen uitnodigt en toelaat. En als - volgens menselijke beleving- de zandloper 180° draait, dan ben jij altijd de laatste en tegelijkertijd de eerste, die weer door het middelpunt gaat. Al naar gelang je geloof of overtuiging, is dat een totale ommekeer, die je leven op z'n kop zet of je fysieke dood en geboorte in een nieuw lichaam. Liefde is de enige brandstof waarop het mogelijk is een authentiek creatieproces te voltrekken. Alle andere brandstoffen leveren herhaling en varianten op hetzelfde thema. Mensen hebben hun eigen zandloper duizenden malen gekeerd en alle mogelijke varianten zijn ontdekt. Duizenden malen is er 'tot het gaatje' gegaan en er door heen. In die zin is al het leven beantwoord, behalve de zandloper zelf. Ik zie je nu kijken en ik kijk met je mee: in de zandloper groeit het beeld van de piramide. Je neemt plaats in het midden van de piramide en ziet de aangrenzende piramides aan alle vijf vlakken, hoe oneindig dit doorgaat, hoe dit je in een stabiele verbinding brengt. Met liefde als brandstof ben je in staat meerdere zandlopers te creëren. Elk een eigen innerlijk universum met unieke eigenschappen. Dit is één facet van je multidimensionaliteit. Oneindigheid is relatief. Zodra je de concepten van tijd en ruimte ziet, verandert dat ook en valt de zandloper uit-twee.....'

Aan de oever van het meer nestelt Wolf zich tegen mij aan. Ik strijk met mijn hand door haar warme zachte vacht. 'Ik hoef toch ook niet op alles al een vraag te hebben!' En Wolf gromt tevreden.

Van een afstand zie ik het:
twee vrouwen op een nazomer terras
met zand en water
heel anders dan in mijn droom
waar het tierde en gierde
van angst
nee, van een afstand
met de belichting heel anders
op opgezocht water en zand
is er samengaan
hoor ik haar zeggen:
‘dank je wel, door jou durf ik het aan’

ja, mooi zo van een afstand
zo houen
deze titanenvrouwen
uitvergroot belicht
uit water en zand
gedicht
onmetelijk goed werk verricht

Plek

Ik was het vergeten, maar de plek herinnerde mij hoe ik me voelde en keek naar de vogels die omhoog cirkelden op de warmte van de aarde. Het is niet de herinnering niet de schoonheid van het beeld, niet het eigen leven van de symboliek. Niets is dat vergeleken bij de magie van het te binnen geschoten zijn door deze plek, zo onverdacht verwacht. Zo moet conceptie zijn.

mijn lijf doet pijn
 waar de kracht
 zich nestelt
 en broos herboren
 zich niet laat dwingen

op vleugels wil zij
 gedragen
 het uiterste van mij vragen

onhandig trillend
 naar buitenkant
 wankelend
 op grenzen geland
 gaat zij

door ogen van naalden heen

na lentekriebels en zomerzinnen
 -te traag voor het oog
 en te snel naar smaak-
 ontketent al het open gebloeide
 een zichzelf overtreffende driekwartsmaat.

hier wil ik zijn
 herfst getinteld
 bloot gegeven aan eigen bloed

hoe kan ik niet zien
 niet horen, niet proeven
 deze implosie van overvloed?

aan de rand ervan wil ik dwalen
 van kleur verschietend
 verliefd, verteerd,
 tot niets meer reddend,
 rijp voor verhalen,
 waarin het tij keert.

hier word ik geboren, getogen
 waar alles zich ledigt in later licht
 het leven is hier lang gelaten
 open baar en vrij gewricht.

als ik niets zou zien of horen of proeven
 van de neergang en de dood
 als ik nooit de randen zou belopen
 die de schaduw mij nog bood
 dan was het leven kort en in gedrukte woorden
 mij te snel afgedaan
 dan miste ik de herfstige tintels
 die alleen in driekwarts-ópmaten
 vergaan.

Fluisteraar

als een fluisteraar
loods ik je binnen
ik weet zeker
een toontje hoger
of lager
en dan kan ik je zien
het is allemaal
een kwestie van frequentie
ik weet zeker
een fractie hoger
of lager
dan omarm ik je bovendien
fluisternauw komt het lot
langsij elkaar treffend
ik weet zeker
er is een plot
voorbij deze horizon
ver voorbij het punt
de illusie
dat twee parallelle lijnen
elkaar raken

Met dank aan

Het vormgeven van de teksten in deze bundel was een intens proces. Tastend en voelend hoe de beschikbare informatie in mij uitkristalliseerde. Het innerlijk besluit om er mee naar buiten te komen is reeds lang geleden genomen. Het moment om dat nu te doen was onontkoombaar. Het moest gewoon. Voor het eerst gebeurde dat in oktober 2010 in de theatervoorstelling ‘Toen was er tijd over’ (met de ondertitel ‘living full colour’). Maar al eerder waren er de teksten van de dialoog met Aerlim. In deze bundel zijn alle teksten bij elkaar gebracht, omdat ze ook echt bij elkaar horen. Ik ben de mensen, die letterlijk met mij (op het podium) in het licht zijn gaan staan, intens dankbaar. Daar is moed voor nodig. Tegelijkertijd gebeurt het prachtig van-zelf-sprekend. Ik ben de mensen, die het gesprek met mij zijn aangegaan over de teksten en de vormgeving intens dankbaar. Daar is geloof voor nodig. Tegelijkertijd gebeurt het in een diepgaand weten. Ik ben alle levende-wezens-online (wel of niet in een fysieke aanwezigheid) intens dankbaar voor ‘keeping the energy’. Daar is leiderschap voor nodig. Tegelijkertijd gebeurt het in volkomen dienstbaarheid.

In verbintenis, zoals met mijn bloedverwanten: De Christus-familie, De Lichtwerkers-familie en de aartsengelen, De Maya-familie, De Inca-familie, De India-familie, De Tibet-familie, De Amazone-familie, De Alchemisten-familie, De Pleïaden-familie, De Egypte-familie, De Sjamanen-familie, De Aboriginal-familie, De Dolfijnen-familie, De Atlantis- en Lemurië-familie De Draken-familie, en alle families die ik in mijn dromen ontmoet, De kristalkinderen.

Dankbaar voor ieders (aan- en af)wezigheid in licht en liefde.

Nawoord

Het was hard werken in de verwachting dat er een moment zou komen dat het af is, dat het lot zou zijn bereikt. Nu is dat moment er en de werkelijkheid lijkt onaf: ik heb mijn thema's, 'I still chose my battles', er zijn mijn prettige en onprettige gestoordheden, waar anderen ook werkelijk last van hebben. Wat is er dan toch zo rond aan deze werkelijkheid, waaraan ik zo hard heb gewerkt? In de voorstelling 'Toen was er tijd over' ga ik door de poort van één van mijn lichaamscellen en beland ik in een werkelijkheid die niet verschilt en toch zo anders is. De menselijke illusie is doorbroken. Ik weet dat het die reikwijdte en diepte heeft, omdat het me bracht in vrijheid en tevens elk spoor van teleurstelling ontbrak. De mens als schepper in vol bewustzijn, verbonden met de bron van leven, van liefde. 'Het was alsof er een kanaaltje was doorgeprikt en het middelpunt van het universum zelf tot leven was gekomen.' Bewustzijn vanaf 'de andere kant' doorgedrongen tot de kern. Dat is heel bijzonder. Er was kennelijk voorspeld dat 'ons' dat nooit zou lukken in een fysiek lichaam. Op dit punt start er een innerlijke dialoog tussen de psycholoog, de filosoof, de gnosticus, de medicus, de historicus enz. (veel woorden, zienswijzen, inzichten). Wederom hard werken. Om waarheid? We worden er stil van. 'Wat blijft er over? We hebben ramen gelapt, vloeren geschrobd, een leven geleefd en er was nog tijd over voor de vraag 'Wat blijft er over?' We zoeken niet voor niets de stilte en we zeggen dat die vanzelf moet komen. We willen uit de herhaling van oorzaak-gevolg, actie-reactie. Een deel van mij doet dat ook.

Hier zou ik moeten stoppen met woorden schrijven, maar dat gebeurt niet. Ik blijf schrijven, ik blijf omschrijven en zingen met woorden. Er zijn geen 'dingen' in mij stil

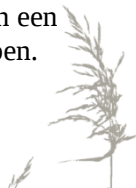
geworden, maar ik ontdek het punt van waaruit het stil is in mij, zoals het was, is en altijd zal zijn.

In de Nag Hammadi geschriften staan geschreven de woorden van Jezus:

‘Het komt niet door het te verwachten, zij zullen niet zeggen: Zie hier, zie daar, maar het koninkrijk van de Vader is uitgespreid over de aarde en de mensen zien het niet.’

Ik weet zeker: Nu zien we het wel.

Dit is waarheid: De bron ontkent zichzelf. Dat is in onze polaire werkelijkheid ondenkbaar, dat je iets moet ontkennen, juist om het te leren kennen. En Aerlim antwoordt: ‘Dat is juist, en bedoeld om het oorspronkelijke niet te vervormen.’ Voor wie zou de bron dat doen? Wie schept de bron? En Aerlim antwoordt vanuit het punt waar hij/zij en ik één zijn: IK! ‘IK wil mezelf als bron leren kennen. Als bron van licht, van liefde, van materie, van tijd, van polariteit, van multi-dimensionaliteit, van beweging, van verandering en transformatie, en binnen de polariteit: als bron van leven en dood, goed en kwaad, licht en donker, licht en zwaar, liefde en angst, gebrek en overvloed, vreugde en verdriet. Als bron van lijden en verlossing.’ Toen en dan, gelijk aan NU, overzie ik de reikwijdte van dit alles. En Aerlim toont mij haar Zelf als de weg. En met de uitkomst zichtbaar vervaagt de tijd, verdwijnt de weg als misbaar. Aerlim laat zich zien als kristalhelder water. Opgetogen verzamel ik mezelf opnieuw, in een innerlijke Pow-Wow om te ontmoeten al wie ik ben.

Als bronnen van levende woorden in mij:

J. Krishnamurti	Als twee vrienden	Mirananda 90 6271 663 6
Jon Whale	Het verzamelpunt	Bres 90 6229 077 9
Marie-Lu Lörler	Praktische Natuurmagie	Bres 90 6229 020 5
Herbert van Erkelens	Dertien tonen van de schepping	Symbolon 90 74899 42 0
P.D. Ouspensky	Op zoek naar het wonderbaarlijke	Mirananda 90 6271 612 1
Steve Rother & de groep	Her-inneren	Akasha 90 7379 869 8
Steve Rother & de groep	Sprituele Psychologie	Akasha 90 7724 732 7
Drunvalo Melchizedek	De geometrie van de schepping 2.	Metavision Publishing 90 7645 805 7
Peter Toonen	De natuurlijke tijd	Petiet 90 75636 39 3
Dr. Eric Pearl	De reconnectie	Petiet 9075636 61 X
Etty Hillesum	Het denkende hart van de barak	De Haan 90 228 3577 4
Jane Roberts	De opleiding van overziel 7	Ankh Hermes 90 202 1035 1
Deepak Chopra	Synchronisch leven	Servire 90 215 3989 6
Jasmuheen	Lichtvoeding	Immanuel Publishing 90 801748 6 6
Mark Rowlands	De filosoof en de Wolf	De Bezige Bij 90 234 4061 1
Daniel Coleman	Emotionele Intelligentie	Olympus 90 254 9973 2

Barbara Marciniak	Brengers van de dageraad	Petiet 90 75636 02 4
Pierre Pradervand	De zachte kracht van zegening	Ankh Hermes 90 202 8361 8
Amorah Quan Yin	Menselijke evolutie in pleïadisch perspectief	Petiet 90 75636 08 3
Lynn V. Andrews	Vrouw van Wyrrd	Servire 90 6325 412 1
Nelson Mandela	autobiografie	Olympus 90 254 9747 0
Carla Muijsert-van Blitterswijk	Nieuwetijdskinderen	Ankh Hermes 90 202 8236 0
Priya Hemenway	De geheime code ϕ	Librero 90 5764 993 6
Roy Martina	Wie ben je Nu	Andromeda 90 5599 132 5
Joh.M. Pameijer	De schatkamer van het licht	Ankh Hermes 90 202 8243 3
Faith Javane en Dusty Bunker	De Goddelijke Driehoek	Mirananda 90 6271 681 4
Barbara Ann Brennan	Licht op de aura	Becht 90230 0759 X
Clarissa Pinkola Estés	De ontembare vrouw	Becht 90 230 0849 9
Richard Wilhelm	I Tjing	Ankh Hermes 90 202 4785 9
Thich Nhat Hanh	De geur van Palmbladen	Altamira-Becht 90 6963 806 5
Daniel Ofman	Bezieling en kwaliteit in organisaties	Servire 90 215 8518 9
Kahlil Gibran	De Profeet	Servire

Het levende woord in: De Bijbel, de Nag Hammadi Geschriften en The Emerald Tablets.

Deel II

De voorstelling

Toen was er tijd over

(living full colour)

Een voorstelling met verhalen, muziek en dans.
Tekst, muziek en beeld: Nelly Maaskant.

Met dank aan allen die een rol hebben gespeeld, speciaal:
Freddy, Janet, Kay en Yuan, Khalil, Klaas, Marion,
Marjan, Marjolein, Mirza, Pauline, Peter, Rinus, Rita,
Sara.

Het begint altijd met een diep verlangen. Elk woord en elke muzieknoot lijkt dit verlangen tekort te doen of dreigt het te vernietigen. En dan op een dag lukt het om een tekst en een melodie te maken die rust en vrede brengt. Voor even, want het verlangen komt weer terug, nog heviger. Het is zoet en bitter tegelijk, beiden op zoek naar bevrijding. In dit verlangen kristalliseren titels en zinnen, als boodschappers, uit een wereld waar het totale verhaal al lang bestaat. Ik hoef alleen maar te luisteren. Ergens in het jaar 2005 ben ik gaan luisteren. En ik weet nog niet waarom dat deze keer zo nieuw was, zo overweldigend liefdevol, alsof iemand het licht aan deed. Ik hoefde alleen maar te luisteren naar een zee van overvloed, intens dankbaar voor ieders aanwezigheid in licht en liefde,

Nelly, oktober 2010

(op muziek van Cusco, White buffalo)

‘Ergens, in een land, niet ver hier vandaan gaat de zon op. Een groot licht uit het niets, nog glanzend van de kleuren waaruit zij is ontstaan. Een eerste geluid, een geur, een glimlach, een herinnering aan een eerste dag aan zee, vol gedachten, kristalhelder, een eerste stap aan land. Hoe ben ik hier terecht gekomen? En iemand zegt: Je kunt op meerdere plekken tegelijk zijn. Misschien zit je nu thuis in een gemakkelijke stoel een boek te lezen, én ben je hier met je voeten aan een kabbelende zee van kristallen. En iemand zegt: het is niet moeilijk. Het kan allemaal met één woord. Eén enkel woord is genoeg. Het is het woord waarmee we elkaar groeten. En ik zag het woord overal om mij heen. Ik pakte het uit de ruimte en nam het mee mijn lichaam in. Ik groette mijn lichaam met dit woord. En ik liet al dit HALLO door mijn lichaam omhoog bewegen op een speelse manier, groot, klein, door mijn benen, bekken, buik, organen, hart. Overal een warm HALLO. Ik liet het echoën in mijn schouders, armen, handen, nek, hoofd, gedachten. HALLO aan alles wat er is. En het woord bleef hangen op een plek achter mijn hart, waar het zachtjes heen en weer bewoog. De plek waar het gemakkelijk is om onvoorwaardelijk van mezelf en anderen te houden. De stem stopt even om te kijken of ik nog wel luister. Ik schud mezelf wakker en iemand zegt: Gebruik nu echt je verbeeldingskracht en stel je voor. Je neemt het woord mee in één van je lichaamscellen. Ik aarzel niet. Ik kruip met mijn aandacht steeds dieper in één lichaamscel en neem het woord mee. Steeds dieper, steeds kleiner, ik zie de celkern, de atomen, de kleinste deeltjes. Des te dieper ik ga, des te meer beweging komt er. Ik voel de trillingen in de kern van de cel. Ik tril gemakkelijk mee en ik voel de doorgang van vaste materie naar energie. Ik ben nu door de poort gegaan en ik kijk rond in een open ruimte.

En iemand zegt: Besef dat deze ruimte helemaal van jou is. Je bent door de poort van je eigen lichaamscel gegaan. Deze ruimte ziet er net zo uit als het universum dat je kent, als je omhoog kijkt vanaf de aarde. Met sterren, zonnen, planeten, manen. Reis door deze ruimte. Begroet het als een plek waar je kunt thuiskomen. En ik laat me meevoeren. Het woord reist als een licht voor mij uit en in dit licht zie ik in de verte een glinstering. Het is als een horizon die dichterbij komt. Het is een golvende zee van kristallen en ik sta aan de rand van deze zee en de kristallen raken zachtjes mijn voeten aan. Ik zie ontelbaar veel mensen om mij heen. Samen zijn we aan de voet van de kristallen zee, en laten ons begroeten. Samen luisteren we naar dit verhaal.'

♪ from under my skin

from under my skin
the words did come
and I listen most carefully
written in the language of heart and soul
it never was more truly

in the wave of first sounds, greeting a new day
in the earliest light, I walk the medicine way
being alive, celebrate I AM
sharing the light inside, knowing I can

in the wave of first sounds, I've come to the sea
the face of my soul, I touch for ever to be
going with the stream, trusting I AM
sharing the love inside, knowing I can

in the wave of first sounds, greeting mother earth
on my way home, she is eternal birth
my daily prayer, grounding I AM
sharing the power inside, knowing I can

in the wave of first sounds with the wind I fly
my breath is all there is on a mountain high
being all in one, OHM I AM
sharing the wisdom inside, knowing I can

Het verhaal van de oude vrouw

‘Nog niet zo lang geleden en niet ver hier vandaan leefde in een gewoon huis in een gewone straat een oude vrouw. Het leek alsof ze er niet om gevraagd had, maar ze had tijd van leven over. Ramen gelapt, vloeren geschrobd, kleren gewassen, gehuild, gelachen, mannen getrouwd, kinderen gebaard, geld verdiend, een leven geleefd. En er was nog tijd over voor de vraag ‘wat blijft er over?’ Alles is vergeven, de cirkels zijn rond. Soms gaat alles een bepaalde kant op en ga je rekenen op de dingen, die gaan gebeuren en dan gebeurt er plotseling iets niet. Na het vergeven zou het nu toch tijd moeten zijn voor het grote vergeten of niet? De oude vrouw weet de weg nog in haar huis. Van het bed naar de WC, van de keukentafel naar de stoel in de kamer, van de douche naar de keuken, van het bed naar het raam, en weer terug naar de stoel in de kamer. Nog steeds is er tijd over. Wat blijft er over?’

♪ een hand rond haar hart

er ligt een hand rond haar hart
 er is te veel verloren, het vuur is gedoofd
 zo klopt het stil onhoorbaar kil
 om net van te leven en net van weg te geven
 dat niemand vragen stelt
 vergeet haar niet om wat zij is geweest
 en breng haar terug uit de tijd

er ligt een hand rond haar hart
 haar hoofd is vol gedachten waarmee geen weg te gaan
 wat zij verloor tussen de regels door
 is niet te achterhalen, heeft haar doen verdwalen
 wat gaat het mij nog aan?

er ligt een hand rond mijn hart
 om eens te vergeven door heimwee overmand
 al zoekend naar een plek voor twee
 zal ik het vuur dragen en ondanks alle vragen
 laat ik haar gaan
 vergeet mij niet om wat ik ben geweest
 en breng mij terug uit de tijd

er ligt een hand op ons hart
 een heilige belofte dat niets vergeten

‘En de oude vrouw vertelde mij over haar leven en ik luisterde. Altijd als ik kwam, schoof zij een stoel naast haar stoel bij het raam. ‘Kom lekker zitten’ zei ze. ‘... en heb ik je al verteld over...?’ De sluiers van geheimen losten op en alles kwam langzaam in het daglicht naar buiten. Soms haperde het verhaal op namen, die waren vergeten en ze liet me dan mee zoeken in fotoboeken en vergeelde agenda’s. En soms viel zij stil, middenin een verhaal. Een stille leegte die vreemd genoeg juist gemakkelijk aanvoelde en vol was van antwoorden. Ik hield van de verhalen en ik hield van haar. In mij opende zich een stroom van liefde, die niet stopte aan het eind van haar woorden. Het was alsof er iemand mee keek en mee leefde. Iemand die nog meer verhalen kende, waarin alles duidelijk werd en nog meer betekenis kreeg.’

♪ ergens zul je altijd zijn

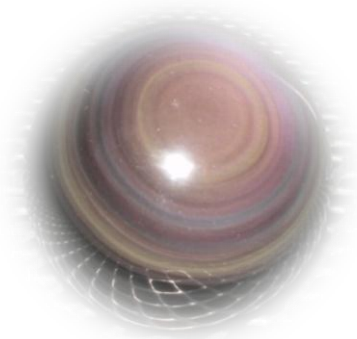
ergens zul je altijd zijn
 de door een wens geroepene
 je naam uit lucht gegrepen
 door klanken aangeraakt
 de leegte week uit-één
 om gretig plaats te maken
 want licht dat door ogen scheen
 vermenigvuldigt zich

ergens zul je altijd weten van de wonderlijke droom
 hoe het water zich liet vangen in een levensstroom
 en waar heb je toen geleerd
 voorbij een keuze JA te zeggen
 ergens in de diepte van mijn hart?

ergens zul je altijd leven op de grens van mijn gehoor
 hoe de klank van den beginne zich mengde aan mijn oor
 en als je al handen had
 dan lagen zij nu in de mijne
 als getuigen, uitgesproken stil

(muziek: Hildegard von Bingen, 'Energy of wisdom')

Het verhaal van Droen en Saïda

‘Ver voorbij de derde zon wacht Droen op Saïda. Nog twee zonnen te gaan voordat hun kleurdragers verschieten en ze opnieuw moeten opladen op een terra. ‘Waar blijft ze?’ Droen vervormt zijn blik in de ruimte en kijkt om de hoek van het veld. Daar is ze. Je moet bij Saïda altijd om een hoekje kijken om te weten waar ze is. En terwijl zij dichterbij komt, reageren zijn kleuren onmiddellijk op haar schoonheid. ‘Ik voelde dat je keek’. Saïda weet wanneer Droen ongeduldig wordt en verder wil, maar zij heeft tijd nodig. Zij wil weten wat er is over gebleven van de kleuren die zij ooit hebben gebracht in dit deel van de ruimte. Zij wil weten wat er is over gebleven van het oorspronkelijke verhaal, hoe ooit alles voorgoed veranderde. Saïda voegt zich bij Droen en hun kleurdragers vermengen zich. Roerloos krijgt hun koers vat. Nog twee zonnen te gaan.’

♪ I cannot not

well, I cannot not be chosen
and I cannot not be safe
every choice leads straight to heaven
and I've never seen a grave
I cannot not be connected
and I cannot not be whole
there's something in the air
that constantly will feed my soul

well, I cannot not see beauty
I cannot not feel the love
that comes pouring down
from a place behind my heart
I cannot not be the one
I always meant to be
every moment of my life
is remembering me

so, I cannot not have mercy
and I cannot not forgive
for I've been carried in the womb
of planet earth that she may live
so, I cannot not be faithful
I cannot not be in peace
embracing all my gravity
so it can gracefully release

well, I cannot not have freedom
and I cannot not have space
being made of timeless stardust
shining through a human face
well, I cannot not feel suffering
I cannot not be in pain

when people live in fear
it instantly will stop my brain

well, I cannot not be knowing
I cannot not be aware
the illusion is gone
we are the ones that really care
I cannot not be the one
I always meant to be
every moment of my life
is remembering me

so, I cannot not be happy
and I cannot not smile
for I have seen the holy grail
in the hands of a child
So, we cannot not be loved
although it often seem
for there's a light inside
that shines so bright
that it cannot not be seen

‘De oude vrouw loopt voorover gebogen naar haar stoel bij het raam. Voorzichtig gaat ze zitten. Het is aan het eind van de middag. De school gaat uit en straks komen de mensen uit hun werk. Dit is de tijd dat de straat tot leven komt. Herinneringen aan vroeger. De oude vrouw mijmert weg. Herinneringen aan de drukte, aan de kleuren en de geuren. Waarom geven geuren meer herinneringen? Als je bij God bent, kun je nog wel het licht zien, maar niet meer ruiken? Kun je God ruiken? Nooit van gehoord! En als God geur zou hebben, hoe zou dat dan zijn? Toch hopelijk niet een zweetlucht zoals de buurman van de overkant. Ze moet er niet aan denken. Daarom ging ze niet dood! Vanwege dit schrikbeeld. God die ruikt als de buurman van de overkant. En als er alleen maar wit licht is bij God, dan is dat nog een reden om niet te gaan. Ze kan zich geen wereld indenken zonder kleur. Ze houdt van kleuren. In het voorjaar en in het najaar is elke dag anders. De natuur glijdt van het ene schilderij in het andere. En soms is er opeens een hele nieuwe gloed, die zij niet kan benoemen, maar waar haar hart van open gaat.’

♪ foto's in mijn hoofd

er zitten foto's in mijn hoofd
 die in geen enkel album staan
 ze klikten als vanzelf bij me naar binnen
 ze worden scherper met de tijd
 ze kleuren in en hechten vast
 aan hart en ziel en zinnen

er is een beeld van een hand op mijn buik
 en de zon in jouw haren
 van duizenden lijnen die schoonheid
 in een lichaam bewaren
 van kinderogen zo groot van verdriet dat je de bodem ziet
 er is een beeld van dichte mist die breekt in ochtendlicht
 het verhaal van een vrouw die zich eindelijk laat
 beminnen

ik zie heel scherp nu het eerste woord
 dat ik ooit heb geschreven
 nog scherper is de eerste blik
 op nieuw geboren leven
 zo dichtbij de dood zo dicht op mijn huid
 een foto met geluid
 als veel is over gegaan en ik overeind ga staan
 is dat het beeld dat ooit naar binnen klikte

soms is het beeld in kleur
 uitvergroot in namen
 één enkel woord geeft een stroom
 aan levensverhalen
 ergens ooit een deur opengegaan
 en nooit meer dicht gedaan
 als ik omkeer zie ik jou en mij
 als ik omkeer zijn wij vrij
 een foto in de toekomst genomen

(op muziek van Massenet 'Meditation de Thais')

'Droen en Saïda hebben kinderen. Ontelbare kinderen, verwekt op meerdere terra's met eigen vaders en moeders, opgegroeid in hun eigen kring. Inmiddels waren het vele generaties en ze wilden maar één ding: kleur brengen. Droen en Saïda waren de eerste van een nieuwe generatie kleurdragers. Het begon allemaal op terra nummer vier. De bewoners van Terra Vier hadden besloten hun wereld te verlaten. De zon was aan het uitdoven en hun wereld werd kil en leeg. Niet iedereen was het eens met de beslissing om te vertrekken. Enkele bewoners wilden blijven, ook al betekende dat een sprong in het diepe. Er zou geen houvast meer zijn, geen vaste vertrouwde vormen. Toch overwonnen zij hun angst. Trouw aan de oude wereld en in liefde verbonden met alle verhalen zagen zij hoe het licht verdween en de leegte alles vulde. Alsof het was voor alle tijd samen. Zonder dat het hun bedoeling was trok deze daad de aandacht van anderen. Nieuwsgierig en verbaasd werd er gekeken. En het nieuws verspreidde zich zelfs naar het middelpunt van het universum. Daar –in het middelpunt– werd Terra Vier zichtbaar in de wereld van de Wilwensers. Dit was een nieuw geluid in de stilte. Dit was een heel ander licht op de leegte. In de wereld van de Wilwensers is er geen bron van licht. Daar in het middelpunt van het universum keert alles altijd naar binnen, eeuwig verdiept in alles en niets. Toch is er steeds weer dat ene moment ... een raadselachtig ontstaan van de wens om zichtbaar te zijn. Een weerspiegeling van het alles en het niets. Het is nog steeds onduidelijk wat er het eerste was: het bericht van Terra Vier of die ene weerspiegeling. Wat zichzelf spiegelt heeft behoefte aan een naam. En het noemde zichzelf Wilwenser, omdat de wens en de wil er precies tegelijk waren. De weerspiegeling zelf maakte licht,

waardoor de Wilwensers altijd en toch nooit in elkaars licht stonden. En de stille bewoners van Terra Vier stonden plotseling in elkaars licht en zij begroetten elkaar. Zij zagen elkaar met nieuwe ogen. Het bleek een spannend spel om dit nieuwe licht uitéén te laten vallen in duizenden kleuren. De toegang naar de wegen van de Wilwensers was open. Een nieuw spel was begonnen, en het was een wereld van voortdurend verschil. Droen en Saïda kwamen in deze omgeving tot leven. Een wereld met levende wezens die kleuren in elkaars licht, dankbaar voor alle tijd samen.'

♪ search and replace

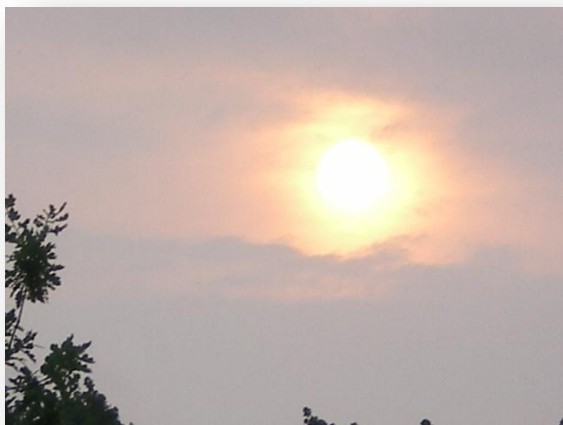
a beautiful sun is rising
 can we see each other today?
 from all the right angels
 in close perspective of what we can be
 my eyes are opening
 it feels like blindness
 never stop hiding
 can we see each other like a beautiful rising sun?
 a child is born in the midst of fall
 can we live with ourselves today?
 for all the right reasons
 making space for the unexpected
 a miracle is happening
 it feels like losing
 never stop wondering
 can we love the innocent child within?

I've got to reset myself back to zero
 keep up the soul-searching
 search and replace fear by love

the lion is sleeping with the lamb
are we compatible today?
using our greatness
to uncover secrets in mysterious ways
the magic is returning
it feels like falling
in endless brainstorming
are we compatible like the lion and the lamb?

the wings of a butterfly make me smile
can we celebrate life today?
gracefully greeting
playfully meeting for ever to stay
my heart is opening
it feels like breaking
never stop crying
can we celebrate life with the colours of our wings?

‘Toen Droen en Saïda –ooit, lang geleden- door de ruimte rondreisden, hadden plotseling ontelbare kinderen op meerdere terra’s dat gevoeld, omdat ze schijnbaar uit het niets van kleur vershoten en zich anders voelden. Het was alsof er een kanaaltje was doorgeprikt en het middelpunt van het universum zelf tot leven was gekomen in de handen van de kinderen. Zij zagen nieuwe kleuren en wisten hoe ze hun werkelijkheid van kleur konden laten verschieten. En hoe er met andere ogen gekeken zou worden.

De oude vrouw herinnerde zich hoe zij als jong meisje haar eerste kleurdoos kreeg. Het voelde hetzelfde als een grote zak snoep. Ze kon er niet van afblijven. Op wit papier al die mooie kleuren bij elkaar laten komen in poppetjes, bloemen, huizen, dieren. Ze kon er eindeloos mee bezig zijn tot op een dag zij één kleur miste. Niet dat deze was zoekgeraakt uit de kleurdoos, maar het was gewoon zo dat er ergens in haar hoofd opeens een nieuwe kleur was die ze niet kon thuisbrengen. Het was misschien wel veel meer dan een kleur. Zoiets waar duizend andere kleuren uit kunnen ontstaan en het bleek onmogelijk om dat op papier te krijgen. Vanaf dat moment was er een verlangen dat zichtbaar was in al haar schilderijen. Het verlangen had haar in beweging gezet tot de mooiste creaties, maar uiteindelijk onvoldaan achter gelaten. Zij had er nu vrede mee, zichzelf vergeven. Het was genoeg.’

♪ **don't tell me to leave it**

someone is speaking the words: don't look back
truly turning the corner
no more repeating, this is really new
only yóur heart beating
you put yóurself in the centre of life
and you really did surrender
to your own creation a world all in one
a world full of celebration

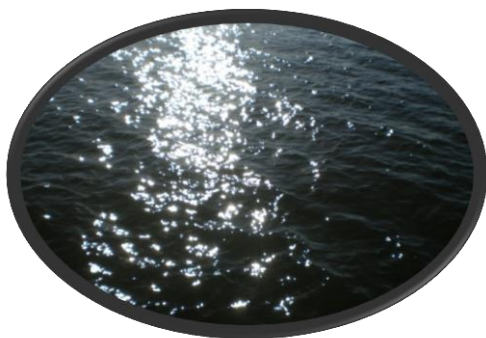
tumbling down through the layers of unbelief
showing up in the realms of knowing
riding gracefully on the back of whales
making history shifting and flowing
show me now all the colours to wake up new
sounds in spaces even more inviting
reading carefully to be informed how to
remember my own hand writing

and at the same time nothing has changed
don't tell me the words explaining
it is more than a feeling, it's living full colour
don't ask me to give it in names
someone is compelling me:

'Come to the sea, be with me beyond all reasoning. Ride
with me on the top of the waves and softly give in to'
someone new is present in millions of faces
truly all work has been done
showing me beauty of thousands of places
in perfect timing as one
and at the same time
not being with you
my heart is really breaking
not sharing this love
in your eyes only
don't tell me to leave it

‘Droen en Saïda weten de weg langs de twee zonnen, voorbij de vijfde planeet rechtsaf en dan kom je op een nieuwe terra. Het is een goede plek om uit te rusten. Hun kleurdragers worden opnieuw zichtbaar en laten los. Het is tijd om op te laden. De kinderen weten ook de weg. Zij vinden ieder hun eigen plek en zij gaan op in de bonte mengeling van tinten. Droen en Saïda zitten aan de rand van de zee en begroeten een kind dat net is aangekomen. Het gezicht van het kind glanst van de nieuwe kleuren en de omgeving spiegelt en kleurt mee als een stralende bos bloemen. ‘Waar was je gebleven?’ Saïda kijkt om de hoek van het veld en herinnert zich de schilderijen die als vensters opengaan naar de plek achter je hart. Ze had het nog ergens opgeschreven: ‘alsof het was voor alle tijd samen...’ ‘Ik ben de tijd vergeten..’ zegt het kind. ‘Helemaal vergeten. Ik heb nog gezocht in fotoboeken en vergeelde agenda’s, maar de tijd van leven leek voorbij en nu ben ik hier. Hoe ben ik hier terecht gekomen?’ Droen neemt het kind aan de hand mee, langs meerdere plekken tegelijk en het kind herinnert zich de plek aan de kleur en de geur en het verhaal. Eén enkel woord is genoeg. De komst van het kind doet de zee opnieuw glinsteren als een kristal. Dit is zoals het hoort te zijn, samen aan de rand van de kristallen zee.’

♪ a goddess within

I feel her hidden in the farthest cell of my body
I sensed her put away in a last drop of rain
her face is like a dream, forgotten
I seek and desire, but that's not the way

now is the time for her to show
this is the place of great changes
from all times I gather myself to resolve
in presence and join her ranges
there's a goddess within
born on the graves of old times

down to earth I feel the warmth of love and caring
there's all the room to die and being born
a woman knows and bleeds in this fire
I feel and celebrate, it makes me strong

I heard my name was never lost or forgotten
I hear the call for the woman in me to come out
there's only me who can lead her walking
and there's a hand on my shoulder to dispel all doubts

‘De bel gaat. De oude vrouw schrikt op uit haar stoel en loopt naar de deur. De buurman staat voor de deur met een bos bloemen in zijn hand. ‘Deze zijn bij mij gebracht. Ze zijn voor u, maar u deed niet open.’ ‘Dank u’ stamelt zij, onthutst en nog nauwelijks wakker uit haar middagdutje. De buurman draait zich om. Zij sluit de deur. Had ze hem binnen moeten vragen voor een kopje thee? Een bos bloemen? Van wie? Ze loopt naar de keuken met de bos bloemen in haar hand en legt ze neer op de aanrecht. Welke vaas zou goed zijn? Ze bukt zich om onder uit het keukenkastje een vaas te pakken. Eén hand op de aanrecht, in haar andere hand de vaas voelt zij de grond onder haar voeten wegzinken. In een langzame beweging schuift de bos bloemen voor haar gezicht op de grond. En daar is opeens die ene kleur, midden tussen al die andere kleuren. Eén bloem straalt haar tegemoet en ze weet opeens hoe deze kleur in haar werk aanwezig is: in de stralende blijе gezichten van de mensen, die haar schilderijen zien.’

♪ I give in

I give in to you, I confess to your light
I open up to your word from the beginning to abide
I give in to your love that makes my life whole
I open up to your sound to be heard from the soul

I give in to my heart, I confess who I am
I open up to the stars from the beginning my stem
I give in to the love as a well from within
I open up to the sound and the joy it will bring

I give in to these times, I confess to what I know
I open up to planet earth from the beginning my home
I give in to my love for all that exists
I open up to the sounds for eternal bliss

I give in to you, I confess to be lost
I open up to let you in from the beginning I trust
I give in to your arms that draw me nigh
I open up to the sound of our wings to fly

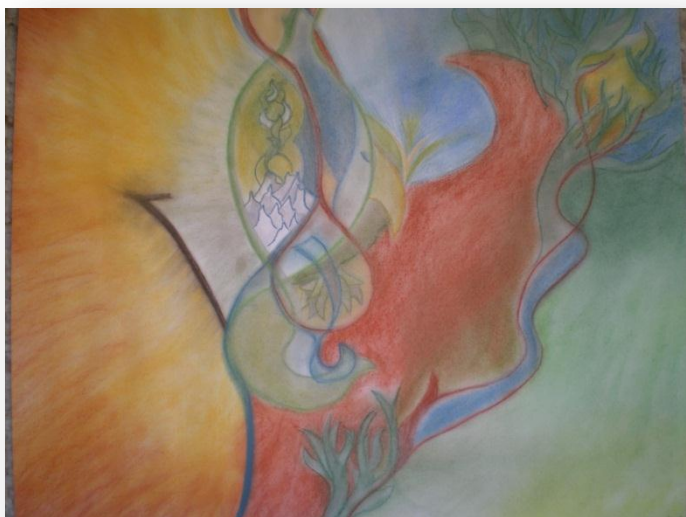
I hear truth in your confessions
I see grace as you create
I find comfort in your presence
I feel power to be great and to be humble
to be strong and to stumble
to be lost and to be found
to be the one and never lonely
to be restless and in peace only

Met mijn voeten aan de rand van het water herinner ik mij het woord. En hoe ik ooit door de poort ben gegaan van mijn eigen lichaamscel en hoe alles voorgoed veranderde. Terwijl ik uitkijk over de zee van kristallen, laat ik het woord over het oppervlak glijden en zachtjes meebewegen. Ik zie ontelbaar veel mensen om me heen. Samen vinden we –bij elkaar- de weg naar de plek achter ons hart.

PAUZE

(schilderij: Sara Maaskant)

♪ the rhythm of this healing energy

it's the rhythm of this healing energy
that makes me going
must keep the right frequency
I'm in the mood for glowing

I have to open up my eyes, get on my feet
shake my mind, o that's what I need
there's someone in the mirror I'd like to see
what a beautiful face, just look at me
there's the spirit of darkness and the spirit of light
I have to keep up my spirit so no more fight
in the garden of my life there was a rose unseen
I couldn't understand but now I know what it means

like the waves in the sea, it's never the same
roll on, make me free and whisper my name
restless it'll be not being alone
restless it'll be being safe and strong
restless it'll be being bright and shine
restless it'll be being way out of line

can't keep up with my thoughts, they are running like hell
must keep my body fit, 'cause this ain't feeling well
there's a spider in its web right in the middle of it all
I have to feel the strings and learn how to fall
in the deepest ocean, in the highest sky
the love of God will never die
bring out the light, let's hear the sound
must keep my feet on the ground
like the crystal in my hand, it's never the same
will you be my friend and colour my name

♪ (Krishnamurti in nagedachtenis)

There is Love between Dear K. and me, and it came to me in a dream. We sat on the steps of a tall building, in the middle of a traffic stream. Together, side by side, dear K. and me. Right in front of us there were two ways that came together in a third. And we were facing the third way straight ahead, in the middle of a traffic stream. We sat together, Dear K. and me, as friends interchanging ideas how to save the world, and K. made a point: 'This place says it all for me'. Everywhere beyond this place, we always have to chose: which way to go in the middle of the stream, in the middle of a traffic stream? And K. made his statement, in a mind-blowing way: 'None of these choices is new. These are all beaten tracks'. So what is new? (I don't know) So what is really new? (I don't know). So we sit here as two friends and K. says to me: 'Yóu have turned around'. 'You're looking at Oneness, the way that transcends'. The question is: 'exactly on what ground?' We watch together as one by one, people join us on the steps, stepping out of duality and separation, heading straight for togetherness. Clearing the road for all of mankind, no one lost or astray. In the middle of creation, in the middle of the stream, in the middle of a traffic way. And we are dazzled by the beauty of this event. Display of empowerment. We look at the essence of humanity. The power of turning around. What exactly started this? There's silence evoked by this phrase. It hits us from nowhere immediately. Timeless, space less, as two friends, together, K. and me. When I woke up, there was the grace of silence. The stillness of togetherness for ever to be, unbroken in my heart, fulfilling promises. In the middle of the stream, in the middle of a stream, in the middle of a traffic stream.

♪ (Michael Jackson in nagedachtenis)**the message**

may you go with your wisdom
and create the world from your heart
find the space you will grow in
and let others be a part

find the words to express your power
feel the greatness of your voice
share your light in dark hours
to give life, to give choice

reach out for the love that unites
and embrace all there is as beauty awakes
feel the hands that carry you when it aches
and make the connection with light

♪ I've got the message

I've got the message
 loud and clear
 I pick it up and hold it dear
 and keep it strong
 from where you'll always be
 deep down in my heart
 where you did stop, we will go on
 and make a difference, yes we can
 we live our passion like you did
 for the good of humankind

the wheel you set in motion, you spin us all around
 the way you're present in our life
 still blows away our mind
 why does it feel so empty, why does it feel alone
 we don't know where to go with the speed of light
 it makes us feel so slow

but we'll find, we'll find a way with all your love
 day by day we'll make it stay and keep it strong
 from where you'll always be deep down in our heart

your prayers will bring the changes
 your music makes us smile
 your dance will remember us who we are:
 a child coming home at last
 why am I so speechless, why am I in peace
 what is the magic when I look in the mirror
 and cry my happy tears

but we'll find, we'll find a way with all your love
 day by day we'll make it stay and keep it strong
 and make it hallowed ground

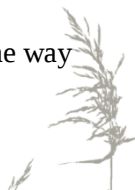

♪ **the first time I saw you**, you weren't even there
 of all the people to be born, you and I became aware
 a child still to conceive, not even dreamed about
 brushed aside and moved our time,
 so far ahead above the clouds
 the line was set, a magic one
 against all odds, 't was not to be done
 she cleared the road, strong as a child
 and in her first look the wisdom of ages smiled
 love was shadowed and life was real
 of all the stories to be told we chose to remember and
 unveil

the questions to be asked, the answers still unknown
 and you will always be one step ahead of me
 this is the place, the time is right
 there's work to do and spread the light
 we can walk on, strong as a child
 and in her first look the wisdom of ages smiled

God, let her be the arrow
 and I will be the bow
 let me be strong enough to enforce
 and hold this precious vow

once upon a time in a far and hidden land
 the story begins en still there is no end
 sometimes I feel the edge so small under my feet
 no words between the lines
 no room for each other to meet
 far and hidden I heard the sound
 the tune of love turned on to be found
 a child in me will recognize
 and in her first look the wisdom of ages smiled
 her eyes will see and the words will come to speak
 her hands will open up to give and to receive
 her prayers will all be heard and she will know the way
 her days will be fine, she will love and shine

Herkenningsune

toen was er tijd toen was er tijd
 toen was er tijd over toen was
 er tijd toen was er tijd binnen
 mijn tijd om te vliegen om
 te vergaan om te verliezen
 om te verstaan om te
 stelen hier en daar
 om te delen
 met elkaar
 gelaten gewonnen
 gezegend gedood benaderd
 bewogen verzwegen en groot
 tijd van een begin tijd van een eind
 tijd met een zin tijd die verdwijnt

Deze bundel teksten is een uitnodiging aan iedereen om niet langer te aarzelen en zichzelf te verzamelen én los te laten op het punt van liefde en kracht. Al het werk is gedaan. Stel je voor: elke denkrichting, filosofische stroming, esoterische en wetenschappelijk kennis is in ieder van ons uitgekristalliseerd. Het mag kristalhelder zijn.

We zijn als vrije geesten dwars door de materie heen gegaan, tot de kern, in het midden en daaraan voorbij. We kijken recht de hemel in en vinden rust. Heel eenvoudig, zoals op een bankje in de vrije natuur als decor van 'alles en niets'.

Citaat:

Wist ik maar waarom ik steeds vaker opeens moet lachen. Een glinstering op de rand van wat ik nog niet ken, maar kennelijk al wel ben. Laat me dromen daar naar toe, achterstevoren in de tijd naar het reeds vervulde doel. Alles komt altijd rond vanuit de innerlijke rondheid van het leven. Dat dat troost, genade en schoonheid tegelijk is, dat dit de belofte is: daar waar ik er ook in stap op welk punt op welk moment, ik de rondheid zie, de volledigheid, de volmaaktheid en hoe ongelooflijk mooi en boeiend het dan wordt om vanaf de andere kant alles te doen, om het achterstevoren rond en vol te maken. Succes verzekerd, want de som der delen blijkt meer dan het oorspronkelijk geheel ...

Nelly Maaskant (1952) is in het dagelijks leven beleidsadviseur en bezielingscoach naast huisvrouw, moeder, oma, vriendin, collega, buurvrouw, mantelzorger....

